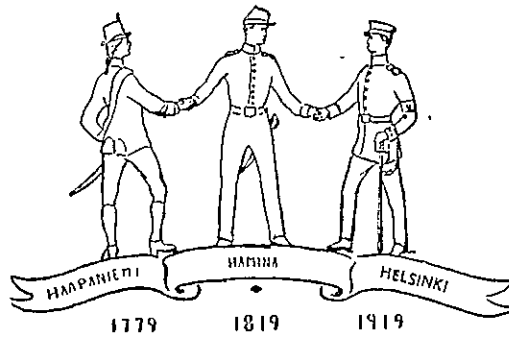

KYLKIRAUTA

*Vyötti miehan vyötärölle
Lupeellensa kylkiraudan*

N:o 2
(51)

1961

"Ottakaa vastaan tämä lippu"

KADETTIKUNNAN TOIMINTASUUNNITELMA

1961

Kadettikunta jatkaa vuoden 1960 vuosikokouksen vahvistamien toiminnan tavoitteiden saavuttamista päämääränään upseeriston mittava ammattitaito, yhteiskunnallinen valveutuneisuus, henkinen ryhti ja sisäinen yhtenäisyys, henkilökohtainen vastuuntunne sekä perinteiden kunnioittaminen.

Asetetun päämäärän saavuttamiseksi, joka sisältää Kadettikunnan tämänhetkisen kasvatustehtävän perustekijät sekä yhdistyksen olemassaolon tarkoituksen ja oikeutuksen, Kadettikunnan hallitusta ja piirejä kehoitetaan toteuttamaan toimintavuotena 1961 seuraavat toiminnot.

Kadettikunnan hallitus pyrkii tehostamaan yhdistystoimintaa

- kehittämällä "Kylkiraudan" sellaiseksi järjestölehdeksi, joka ulkoasunsa ja sisältönsä puolesta täyttää osuutensa järjestölehtenä ja tehokkaana tiedotusvälineenä; tällöin olisi enintään enemmän käsiteltävä yhteiskunnallisia aiheita, jotta jäsenistö saisi oman lehtensä välityksellä keskitetyn kuvan suomalaisen yhteiskunnan rakenteesta ja perusteista sekä joistakin ajankohtaisista ongelmista, kuten teollisuuden, liike-elämän, maatalouden, opetuslaitoksen, julkisen sanan tai kirkon sekä ammatillisen järjestäytymisen ynnä muuhun alaan kuuluvista kysymyksistä;
- järjestämällä Kadettikunnan toimihenkilöille mikäli mahdollista jo tulevan toimintavuoden aikana järjestötoimintakurssit;
- ryhtymällä toimenpiteisiin suomalaisen upseerin aatteellisen käsikirjan luomiseksi.

Kadetti piirejä kehoitetaan osaltaan

- järjestämään piirinsä alueella kevätkaudella yhden ja syystoimintakaudella kaksi esitelmätilaisuutta upseeristolle, jolloin käsitellään Maanpuolustus—Yhteiskunta-alaan liittyviä ongelmia ja huolehtimaan siitä, että mukaan saadaan sekä vakinaisessa palveluksessa olevat että evp-jäsenet;
- tehostamaan yhteydenpitoa reserviin siirtyneisiin jäseniin;
- suosittamaan evp-jäsenten liittymistä mahdollisimman runsaslukuisesti myös Suomen Reserviupseeriliittoon;
- tehostamaan piirinsä sisäistä tiedotustoimintaa;
- pyrkimään huolehtimaan siitä, että veljespiirissämme ei alkavana toimintavuotena olisi ketään hätään tai puutteeseen joutunutta, vaan jäsenten ja heidän omaistensa henkiseksi ja aineelliseksi tukemiseksi löydettäisiin keinot sisäisen yhdistystoiminnan avulla;
- tehostamaan niiden keinojen etsimistä, jotka edistävät valionuorison hakeutumista upseerin uralle.

Kadettikunnalle on kuluneen neljän vuosikymmenen toiminnan aikana yhä selvemmin kirjastunut tehtävämme ja samalla se henkinen pohja, jolle meidän on rakennettava. Nyt on tarpeen sellaisen kasvatustyön tehostaminen, joka tähtää oikeiden tietojen levittämiseen yhteiskunnasta kokonaisuudessaan ja sen eturyhmistä erikseen, päämääränään upseeriston yhteiskunnallisen ajattelun avartaminen.

Kadettikunnan hallitus

KENRAALILUUTNANTTI

KAI SAVONJOUSI

KADETTIKUNNAN KUNNIAJASENEKSI

Jälleen on merkittävä rengas taottu itsenäisen Suomen Kadettikunnan perinnetjuun. Ohitettu 40 vuoden taival on samalla muodostunut joukolle kadettiupseereita tädeksi palvelukseksi itsenäisen Suomen puolustusvoimissa. Kadettikunnalla oli ensimmäisen kerran tilaisuus valita kunniajäsenensä heidän keskuudestaan. Vaali osui kenraaliluutnantti Kai Savonjouseen, jonka ansiot sekä puolustuslaitoksen että kadettikunnan hyväksi ovat mittavat.

Kai Savonjousi oli Helsingin uuden yhteiskoulun VI luokan oppilas kun vallankumous Venäjällä näytti avaavan tien Suomen vuosisataisen toiveen, itsenäisyyden, toteuttamiselle. Se merkitsi myös oman armeijan perustamista ja sen riveihin astumiseen heräsi nuorena Kai Savonjouseen, kuten niin monessa sen aikaisessa koulupojassa kiihkeä halu. Liittyttyään Helsingin suojeluskuntaan hän osallistui sen joukoissa kotikaupunkinsa vapauttamiseen ja suoritettuaan välillä ylioppilastutkinnon hyväksyttiin Kadettikoulun II kurssin oppilaaksi 1919. Siitä alkoi monivaiheinen ja ansiokas sotilasura, joka jo sangen varhain eli 1923 vei korkeimman sotilaallisen opiskelun tielle ensin Teknillisen korkeakoulun sotatieteelliseen osastoon ja sen jälkeen Sotakorkeakoulun sotateknilliseen osastoon. Nelivuotisen opiskelun jälkeen oli Kai Savonjousi 1927 valmis osoittamaan kyvykkyytensä puolustuslaitoksen korkeimmissa johtoportaisissa lähimpänä tehtävään aivan uuden toiminnanalan kaasusuojelun kehittäminen. Seurasi kokemuksista rikas vuoroin kouluttajan vuoroin esikuntapalveluksen ja vuoroin komentajan tehtävissä toimiminen välillä käytyjen sotien

kiihdyttäessä tahtia. Talvisota kului ksskomentajan, tykkomentajan apulaisen, huoltopäällikön ja ak:n esikuntapäällikön tehtävissä. Välirauha Huoltopataljoonan komentajana, ja jatkosota rykmentin komentajana, ryhmän esikuntapäällikkönä, prikaatin komentajana ja divisioonan komentajana. Tehtävien nopeasti kohoava tärkeys on jo todistuksena siitä erikoisesta kyvystä ja tarmosta, jolla ne suoritettiin. Erikoisen tunnusmerkillistä Kai Savonjouselle on kaikissa tehtävissään ollut innostava vaikutus alaisiinsa. Hänen johdolla tuli tehtävistä aina kutsumus eikä vain velvollisuus.

Sotien jälkeinen aika oli sielullisten koettelemusten aikaa upseeristolla yleensä, mutta varsinkin sellaiselle oikeuden ja totuuden lipun kantajalle, jollaisena Kai Savonjousi tunnetaan. Kaikki se minkä vuoksi hän intomielin oli sotilasuran valinnut, sen vaivat ja vaarat kestänyt ja sille Suomen tulevaisuuteen uskoen parhaan osan elämästään uhrannut, näytti sortuneen.

Edessä oli palkkasoturin aatteeton raataminen. Vahva luonne kesti kuitenkin, ja Kai Savonjousi ryhtyi uusin innoin uudelleen rakentamaan armeijaa, nyt sen korkeimmilla johtopaikoilla panssariprikaatin ja divisioonan komentajana. Me näemme tänä päivänä sen työn ansiokkaat tulokset.

Kai Savonjousen sotilasura on ollut eräs puhtaimmista Haapaniemen koulun hengen ilmentäjistä. Palavaan isänmaanrakkauteen liittyi heti aluperin mitä herkin oikeudentunto ja vahva siveellinen vakaumus. Vapaussodan päättymisen jälkeinen upseereille ominainen Sturm und

TAMPERE, UUSIN KORKEAKOULUKAUPUNKIMME

— YK Tampereelle —

Yhteiskunnallinen Korkeakoulu, jonka syntysanat lausuttiin Suomen itsenäisyyden aamunkoitossa v 1917, aloitti toimintansa Helsingissä Kansalaiskorkeakoulun nimisenä syksyllä 1925. Työkenneltyään puutteellisissa vuokrahuoneistoissa oppilaitos sai oman toimitalon Franzéninkatu 13:ssa v 1930, jolloin myös korkeakoulun nimi muutettiin sen nykyiseksi nimeksi.

Vuosikymmenien sitkeän uurastuksen ja monivaiheisen kehityksen tuloksena Yhteiskunnallinen Korkeakoulu on kasvanut vähäisestä oppilaitoksesta arvossapidetyksi, täysivaltaiseksi jäseneksi maamme akateemisella tasolla toimivien 12 korkeakoulun joukkoon.

Korkeakoulun tehtävänä on kouluttaa ammatillisesti päteviä työntekijöitä sellaisille keskeisille yhteiskunnallisille työaloille kuin kuntien ja valtion virkamiehiksi ja toimihenkilöiksi, kansansivistys- ja opetustyöhön, sosiaalisen ja -huoltotyön palvelukseen, sanomalehtialalle, kirjastoalalle sekä elinkeinoelämän palvelukseen.

Yhteiskunnallinen Korkeakoulu on erikoislaatuinen opinahjo siinä suhteessa, että siinä on yhdeksi kokonaisuudeksi yhdistettynä kaksi eritaasoista oppilaitosta. Näistä alempi on ammattitut-

kintoihin valmistava ns opistoaste, johon pääsyvaatimuksena on vähintään keskikoulun oppimäärä tai kansakoulunopettajaseminaarin tai kansankorkeakoulun oppimäärä täydennettynä eräin suorituksin. Opistoaste on eri koulutushaarojen mukaan jaettu kolmeen linjajakoiseen opetusjaostoon: yhteiskunnalliseen opetusjaostoon, kunnallishallinnon opetusjaostoon ja sosiaalihuollon opetusjaostoon. Opistoasteen päästötutkinnon suoritaneet voivat saada sosionomin arvon. Päästötutkintoja on kaikkiaan 6. Opetusjaostoihin pääsemiseksi vaaditaan edellä mainitun ja muun ohessa keskimäärin 8—12 kuukautta kestävä esiharjoittelu-aika, ja varsinainen opiskelu-aika on keskimäärin 2—2½ vuotta. Opetusjaostojen yhteydessä toimii myös draamastudio, teatterialan tutkimus-, kokeilu- ja koulutuslaitos.

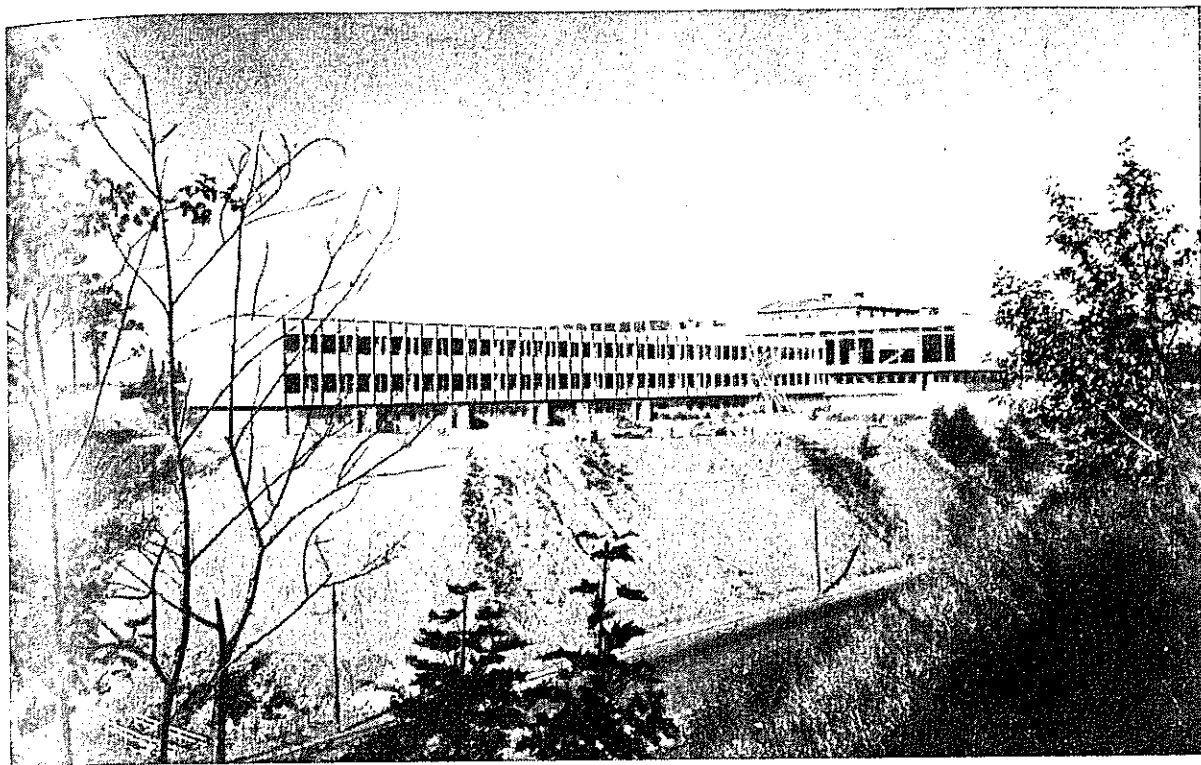
Korkeakoulun ylempi aste on sitten varsinainen korkeakouluaste, ja sen muodostaa yhteiskuntatieteellinen tiedekunta professuureineen, joita nykyään on kymmenen sekä lisäksi yksi apulaisprofessori. Pääsyvaatimuksena tiedekuntaan on ylioppilastutkinto tai YK:ssa suoritettu päästötutkinto eräin täydennyksin, ja se toimii samaan tapaan kuin yliopistojenkin tiedekunnat.

Drang-periodi ei saanut houkutelluksi häntä mukaansa. Työ ja edistys ovat aina pysyneet hänen intohimonaan ja hänen siveellistä ryhtiään on vahvistanut yhä syventynyt uskonnollinen vakaumus. Niinpä on hänen auktoriteettivaltansa aina pysynyt korkeana kaikissa olosuhteissa. Sen vuoksi lankesi itsestään, että hänet aina kun koulu- ja palvelutehtävät sen sallivat valittiin myös kadettikunnan johtoportaisiin. Jo heti upseeriksi tultuaan hänet tavataan kadettikunnan johtokunnan varajäsenenä. Kadettiipiirien tultua perustetuiksi hän toimi piiritoimikuntien puheenjohtajana varuskuntapaikoissaan ja kun sodat päättyivät ja kadettikuntaakin ryhdyttiin uudelleen rakentamaan oli hän itseoikeutettu ottamaan vastaan sen puheenjohtajan tehtävän. Itse hän tosin mainitsee, että tehtävän vastaanotto arvelutti, koska hän ei ole koskaan ollut mikään ”järjestömies” mutta, että lause johtui puhtaasti hänelle ominaisesta vaatimattomuudesta siitä ovat todistuksena pian havaitut jäljet.

Ensimmäinen tehtävä oli ”vaaran vuosien” upseeristossa aiheuttaman alemmuuskompleksin ja siitä johtuneen ryhdyttömyyden raivaaminen. Johtavat artikkelit *Kytkiraudassa* ”Nykyhetken vaatimukset”, ”Toimintamme suuntaviivat” ym lukuisat ohjeet ja kehoitukset piiritoimikunnille jne loivat uutta uskoa tulevaisuuteen ja saivat pian kadettikunnan heräämään. Ote tehtäviin kiinteni eikä aikaakaan kun sen toiminta jo oli kohonnut aikaisempaakin suurempaan kukoistukseen. Silloin jos koskaan vaadittiin kadettikunnan puheenjohtajalta rohkeutta ja uskoa murskaksi lyötyjen kansallisten voimien uuteen kasvuun sekä kykyä niiden siirtämiseen koko kadettikuntaan.

Kadettikunnan 30-vuotisjuhla v 1949 ei olisi saanut sitä suuren isänmaallisen juhlan tuntua ja kadettihengen loistoa ellei sen puheenjohtaja olisi hyvin onnistunut tehtävässään ja siinäkin osoittautunut olevansa suurten mittojen mies.

Eversfi V Rommi

YHTEISKUNNALLISEN KORKEAKOULUN UUSI RAKENNUS

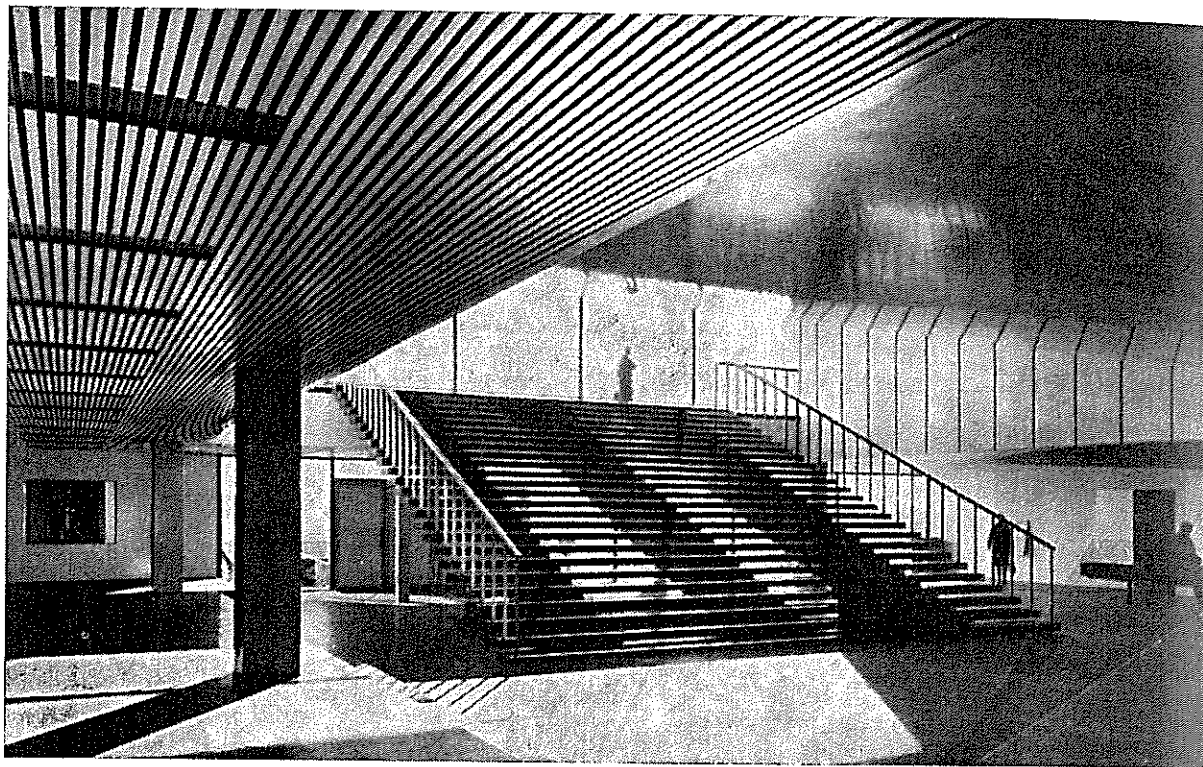
Siinä annetaan tieteellistä opetusta ja siinä voidaan suorittaa yhteiskuntatieteiden kandidaatin ja lisensiaatin tutkinnot sekä hyväksytyt väitöskirjan perusteella saada yhteiskuntatieteiden tohtorin arvo. Yhteiskuntatieteiden kandidaateilla ja lisensiaateilla on valtion virkoihin ja toimiin sama kelpoisuus kuin Helsingin yliopiston valtiotieteen ja filosofian kandidaateilla ja lisensiaateilla. Professorinvirkojen alat ovat seuraavat: historia, kirjallisuudenhistoria, psykologia, sosiologia, kansantaloustiede, sosiaalipolitiikka, valtio-oppi, kansansivistysoppi, kunnallispolitiikka ja sanomalehtioppi. Lisäksi on apulaisprofessorin virka tilastotieteessä. Professuurien nimet lähinnä osoittavat, mille elämänurille tiedekunnassa työntekijöitä valmistuu.

Yhteiskuntatieteiden kandidaatin tutkinnon suorittaneita on tähän mennessä noin 250, ja opetusjaostojen päästötutkinnon suorittaneita on noin 2.100.

Yhteiskunnallisen Korkeakoulun Tampereelle siirtymisen vaiheet ovat suurin piirtein tunnetut. Tampereelle siirtymiseen vaikuttavina tekijöinä voidaan tässä yhteydessä mainita ennen kaikkea kolme: 1) korkeakoulun taloudellinen ahdinko ja sen toimitalon tilausta Helsingissä, 2) Tampereen kaupungissa ja sitä ympäröivässä maakunnassa vallitseva voimakas tarve ja tahto oman korkeakoulun saamiseen ja valmius suuriin uhrauksiin tämän päämäärän saavuttamiseksi, sekä 3) kannatusta saanut käsitys maamme korkeimman opetuksen hajakeskityksen suotavuudesta.

Lokakuun 1. päivänä 1956 allekirjoitettiin Tampereen kaupungin ja Yhteiskunnallisen Korkeakoulun välinen siirtosopimus. Tämän jälkeen asetettiin korkeakoulun rakennustoimikunta, joka laati huoneohjelman ja julisti suunnittelukilpailun. Tässä kilpailussa esitettiin kaikkiaan 31 ehdotusta. Näistä parhaimmaksi arvioitiin arkkitehti Toivo Korhosen tarkkaan punnittu, tarkoituksenmukainen, hyvin jäsenellyn kokonaisuuden muodostava rohkea ja omaperäinen ehdotus. Uudisrakennuksen pääurakoitsijaksi hyväksyttiin halvimman tarjouksen tehnyt Rakennustoimisto Mattinen & Niemelä. Maankaivuutyöt rakennuksen tontilla alkoivat maaliskuun 18. päivänä 1959 ja varsinaiset rakennustyöt heinäkuun 15. päivänä 1959. Rakennus valmistui käyttöön otettavaksi syyskuun lopussa 1960, jolloin korkeakoulun toiminta Tampereella alkoi. Viimeistely- ja sisustus-työt jatkuivat kuitenkin aina joulukuun alkuun saakka.

Kalevankankaan Sorinahteella sijaitsevan korkeakoulurakennuksen tilavuus on 58.850 m³ sekä lattiapinta-ala 12.560 m². Rakennus sisältää ajanmukaiset opetus- ja tutkimustilat, opettajien ja opiskelijoiden huone- ja oleskelutilat, 700 hengen juhlasalin, voimistelusalin aputiloineen, kirjaston, ravintolan, hallintotilat sekä korkeakoulun ylioppilaskunnan ja oppilaskunnan tilat. Korkeakoulun tiloihin mahtuu noin 2.000 opiskelijaa. Tällä haavaa opiskelijamäärä on suurempi kuin koskaan ennen — 934 opiskelijaa. Opiskelijamäärä jakautuu suunnilleen tasan tiedekunnan ja opetusjaostojen kesken.

NÄKYMÄ JUHLAVASTA ALA-AULASTA

Yhteiskunnallinen Korkeakoulu on itsenäinen ja erillinen, oman oikeushenkilöllisyyden omaava julkisoikeudellinen laitos. V 1951 annetussa laissa Yhteiskunnallisen Korkeakoulun valtionavustuksesta säädetään, että valtio antaa korkeakoululle valtionavustusta 75 % sen ns todellisista ja hyväksyttävistä menoista. Valtionapulakia täydentää vielä sen samana vuonna annettu soveltamisasetus sekä valtioneuvoston päätös Yhteiskunnallisen Korkeakoulun ohjesäännön vahvistamisesta eli perussäännöt, joihin korkeakoulun toiminta nojautuu. Korkeakoulun muita tulolähteitä tässä erittelemättä on kuitenkin syytä erityisesti todeta, että Tampereen kaupunki on sitoutunut peittämään korkeakoulun vuotuisten menojen ja tulojen erotuksen siten, että Tampereen seudun kuntien ja yksityisten lahjoittajien sekä kaupungin antamat avustukset nousevat tarvittaessa kaikkiaan 49 milj markkaan nykyisen rahanarvon mukaan laskettuna.

Varsinaisesta korkeakoulurakennushankkeesta erillisenä mutta samanaikaisesti on ryhdytty toteuttamaan korkeakoulun oppilasjärjestöjen alulle panemaa oppilasasuntolahanketta Sammon kaupunginosassa. Viime kesänä valmistuneessa 11.300 m³ käsittävässä ensimmäisessä asuntolassa asuu noin 100 opiskelijaa. Rakennuksessa on lisäksi ravintola-, kerho- ynnä huoltotilat. Parhaillaan rakennetaan suunnilleen samansuuruisista toista asuntolaa, joka valmistuu ensi kesänä ja johon tulee majoitustilat 150 opiskelijalle. Asuntolakompleksi tulee kalusteineen maksamaan noin 240 milj markkaa.

Vaikka Yhteiskunnallinen Korkeakoulu Tampereelle siirryttyään säilyttääkin vanhan luonteensa

ja perusrakenteensa, niin itse asiassa korkeakoulu kuitenkin syntyy uudelleen Tampereella. Helsingissä vallinneen tilanahtauden ja taloudellisten vaikeuksien vuoksi ei korkeakoulua voitu lähes kymmeneen vuoteen lainkaan kehittää, samaan aikaan kun muiden korkeakoulujemme opetus- ja tutkimustoiminta on voimakkaasti laajentunut ja tehostunut. Uusien opetusalojen ja koulutusmuotojen tarve on YK:ssa pitkän ajan kuluessa patoutunut ja nyt se tulee Tampereella henkisesti ja taloudellisesti otollisessa maaperässä voimakkaasti purkautumaan monien perusparannusten muodossa: opetustyön ja tieteellisen tutkimuksen syventämisen, tehostamisen ja laajentamisen toimintaedellytysten kasvaessa.

On suurta tyydytystä ja iloa tuntien todettava, että maamme viime aikaisessa korkeakoulupolitiikassa on vihdoinkin lähdetty hedelmällisen hajasijoituksen tielle aikaisemman, pääasiassa vain pääkaupunkiin kohdistuneen ylettömän ja yksipuolisen keskittämisen asemesta. On varmaan onneksi maallemme, että parhaillaan luomme uusia kulttuurikeskuksia, uusia kulttuurin riistamaita sinne, missä tähän saakka on ollut vain takamaita. Uusien voimakkaiden korkeakoulu- ja sivistyskeskusten muodostumisella tulee olemaan syvälinen vaikutus koko yhteiskuntaelämämme tulevaan kehitykseen. Kulttuurielämän hajasijoitusta seuraa varmasti myös talouselämän ja muiden elämäntoimintojen nykyistä tasapainoisempi hajasijoitus. Tällä tavoin luomme vähitellen henkisiä ja taloudellisia painopisteitä laajan valtakuntamme eri puolille ja siten vihdoinkin parhaiten lujitamme itsenäisyytemme ja olemassaolomme perusedellytyksiä.

IN MEMORIAM

Kapteeni
Lars Magnus Creutz
* 8. 3. 1895
† 31. 8. 1960
Kadetti n:o 17
1. kurssi

Majuri
Viljo Kaarlo Järvinen
* 13. 6. 1916
† 2. 12. 1960
Kadetti n:o 1827
24. kurssi

Ylihuutnantti
Oiva Aulis Kärkkäinen
* 21. 5. 1929
† 4. 1. 1961
Kadetti n:o 568 me
25. me-kurssi

Majuri
Volmar Yrjö Wilhelm Schildt
* 31. 7. 1899
† 5. 2. 1961
Kadetti n:o 131
3. kurssi

Majuri
Martti Sakari Tukainen
* 14. 7. 1912
† 24. 3. 1961
Kadetti n:o 1282
18. kurssi

Majuri
Lauri Olavi Waris
* 9. 2. 1902
† 22. 3. 1961
Kadetti n:o 1252
18. kurssi

JÄLKIKATSAUS KADETTIKUNNAN 40-VUOTISJUHLALLISUUKSIIN

Kadettikunta aloitti viidennen vuosikymmenensä huomattavin juhlallisuuksin. Koska valtaosa jäsenistöstämme saattoi seurata juhlapäivien päätapauksia vain suppeasti lehdistön välityksellä, esitetään seuraavassa vielä kootusti katsaus vuosipäivän eri tilaisuuksiin. Yksityiskohtaisiin ohjelmiin ei kuitenkaan enää puututa, koska niistä on tiedotettu mm kiertokirjeissä.

Vuosikokous

Vuosikokous pidettiin 17. 3. 61 Kadettikoululla sangen juhlavissa puitteissa. Sitä edelsi jo aamupäivällä valtuuskunnan kokous ja Kadettikoulun valtuuskunnalle tarjoama lounas.

Vuosikokousta kunnioittivat läsnäolollaan mm jalkaväenkenraali E Heinrichs sekä Haminan kadettien, I. kadettikurssin, kadettiupseerien rouvien ja lukuisten Kadettikuntaa lähellä olevien järjestöjen edustajat.

Vuosikokous aloitettiin perinteellisellä rukouksella, jonka tällä kertaa piti ev J Jarkka. Kenraalimajuri O Seeve mainitsi tervehdyssanoissaan mm seuraavaa: "Kadettikunnan juhlavuosi olisi nähtävä järjestöllisenä kokokohtana, jolloin yhteishengen tulisi kasvaa ja lujittua. Kadettikunta on nähnyt maanpuolustushengen kasvattamisessa sopivan työkentän, sillä siitä riippuu maan itsenäisyys. Maanpuolustushengen perustan luomisessa on nähtävä taistelu, jota me tarvitsemme pysyäksemme virkeinä ja elinvoimaisina."

Kadettikunnan puheenjohtaja luovutti tervehdyksensä jälkeen seitsemälle ansioituneelle jäsenupseerille Kadettikunnan ansiomerkkin ja varapuheenjohtaja vastaavasti 13 Kadettikunnan levykettä. Kenraaliluutnantti Kai Savonjousi jakoi tämän jälkeen kenraali Hannes Ignatiuksen Kadettisäätiön myöntämät palkinnot ja apurahat, joiden määrä yhteensä oli 900 000 mk. Palkittujen jäsentemme nimet ilmenevät toisaalta lehdesämme julkaistusta vuosikokouspöytäkirjasta.

Vuosikokouksen kokokohtana oli Kadettikunnan lipun naulaus. Majuri S Talaskiven suunnitteleman lipun lahjoittajina olivat arvoisat rouvamme. Lipun naulauspuheen piti ev V Rommi. Puheen sisältö oli seuraava: "Käymme suorittamaan kadettikunnan 180-vuotisen historian juhlallisinta toimitusta. Ensimmäisen kerran saa kadettikunta

oman lipun korkeiden päämääriensä symboliksi. Sen ovat lahjoittaneet kadettirouvat siten kohottamalla tavalla tunnustautuen miestensä tukijoiksi näihin päämääriin pyrittäessä. Näin huipentuu loistavaksi ulkonaiseksi tunnusmerkiksi se rakastava, altis ja kärsivällinen työ, jonka Suomen sotilaiden puoliset ovat aina hiljaisuudessa suuria kärsimyksiä ja puutetta vastaan taistellen suorittaneet, ja jota ilman heidän miestensä tunnustetut saavutukset eivät olisi olleet mahdollisia.

Takanani seisoo edustava joukko isänmaan palveluksessa erittäin ansioituneita kansalaisia, jotka työtämme kunnioittaakseen ja lippuamme juhlistaakseen ovat tahtoneet osallistua sen naulaamiseen, ja heidän takanaan tahdomme nähdä edesmenneiden esi-isiemme ja sankarivainajiemme valtaisan joukon, lähinnä kadettiupseerit noin kahdessakymmenessä sukupolvessa. Heidän, kuoleman portin läpikäynnin kirkastamat katseensa tunkeutuvat sydämiimme tutkien, onko päätöksellämme pian kohotettavan lipun kunnioittamisessa sen arvoa vastaava lujuus.

Ruotsi—Suomen kuninkaan Erik XIV:n veljoutus lipunkantajalle kuului: "Luovutan Sinulle tämän lipun, sillä tiedän, että olet rehellinen ja rohkea mies. Sinun on kannettava sitä niinkuin uskollisen soturin tulee. Sinun on puolustettava sitä niinkuin perheenisä puolustaa aviovaimoaan. Sinun on kohotettava lippu rehellisen väen yli, etkä saa sallia sen liehuvan petturien yläpuolella. Marssin aikana ja vartiopaikalla, myrskyssä ja taistelussa on Sinun seistävä urhoollisten soturien esikuvana. Et saa Sinä väistyä etkä milloinkaan antaa aiheutta, että sotajoukko menettää rohkeutensa ja pakenee. Jos niin tapahtuisi, että vihollinen hakkaa Sinun oikean kätesi, on Sinun tartuttava lippuun vasemmalla. Jos menetät molemmat kätesi, on Sinun hampain tarrauduttava lippuun. Sinun on puolustettava sitä, niin kauan kuin elät ja hengität. Jos Sinun on luovuttava taistelusta — minkä Jumala ehkäisköön — on Sinun kääriydyttävä lippuun ja kuoltava."

Mutta sodan tulos sinetöidään rauhanaikaisella työllä. Sen totuuden oivaltamisesta johtui Yrjö Maunu Sprengtportenin sitkeä ja urhautuva työ kadettikoulun aikaansaamiseksi Suomeen sekä ne kasvatuspäämäärät, joiden avulla hänen työnsä jatkaja Samuel Möller loi kadettihengen. Isänmaan-

VUOSIKOKOUKSEN
KUTSUVIERAITA

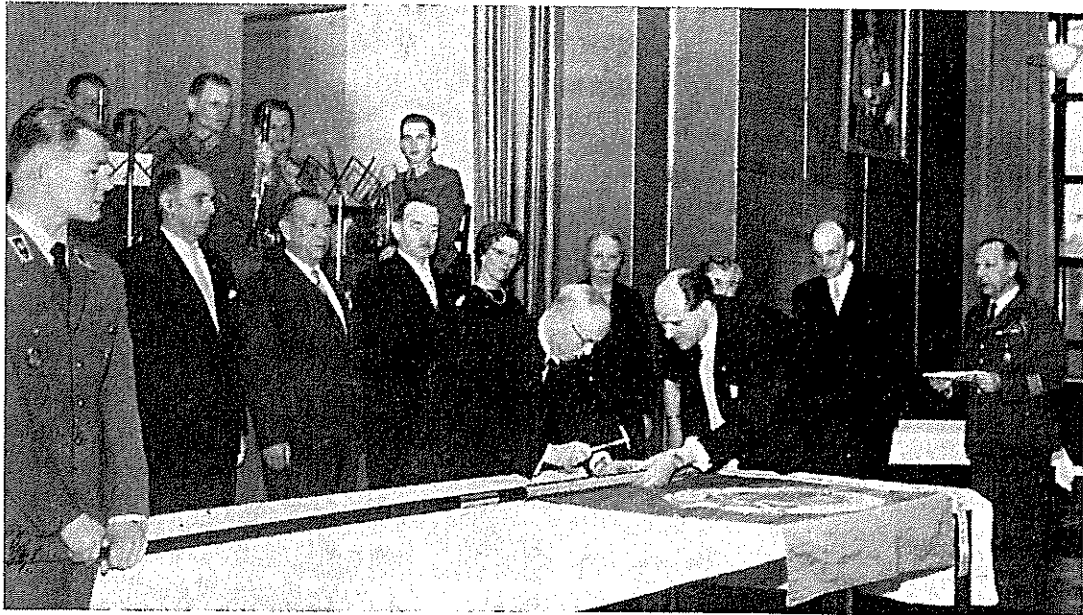

ROUVA IRJA ROMMI LYÖ
MAJ E A ROSENQUISTIN
AVUSTAMANA NAULAN
UUDEN LIPUN TANKOON
(Alla)

ANSIOMERKKIEN SAAJAT,
VAS:lla

- KENRM E G W EHRNROOTH
- EV L I HARVILA
- EV Y S HAUTALA
- KOM A S KIVIKURU
- EVL N M NEVASAARI
- MAJ E A ROSENQVIST
- MAJ A T HAAPANIEMI

HAMINAN KADETTIEN PERINTEET SIIRTYVÄT NUOREMMILLE DIPL-INS v SCHANTZIN VALITYKSELLÄ

rakkaus, velvollisuudentunto ja toverihenki ovat sen hengen tunnusmerkkejä. Niiden kunniaa tulee lippumme hulmuamaan.

Näiden korkeiden tunnusten valossa ovat sittemmin kadettipolvet kasvaneet hamaan tähän päivään saakka. Heidän esimerkkinsä ja kasvattajatehtävänsä kautta ne ovat siirtyneet koko kansaan. Näin tapahtukoon vastaisuudessakin. Vasta silloin, kun nämä tunnukset ovat kadettikunnan ja sen jokaisen jäsenen hengen kirkkaana ja kaiken voittavana sisältönä, vasta silloin se pystyy elämälään ja työllään johdattamaan kansansa siihen kasvuun, jonka jatkamista menneet sukupolvet siltä odottavat. Siihen auttakoon meitä uskollisuudenvala lipullemme. Muodostukoon jokainen naulan isku toistetuksi lupaukseksi siitä, ettei tämä lippu koskaan liehu petteiden yllä eikä sen johdolla kulkeva koskaan anna aihetta siihen, että joukko menettää rohkeutensa. Ei rauhan eikä sodan päivinä."

Lipun naulaamisen suorittivat jalkaväenkenraali Heinrichs, lahjoittajien edustajat rouvat Maunula, Rommi ja Reunala, Haminan kadettien edustaja diplins v Schantz, Kadettikunnan ansiomerkin saaneiden edustaja kenraalimajuri Valkama, entiset puheenjohtajat evl Gröning, ev Tähtinen, kenrli Savonjousi, kenrm Huhtala, ev Vähätupa ja kenrm Arimo sekä valtuuskunnan edustaja kenrli Kukkonen. Viimeisen naulan löi nykyinen puheenjohtajamme kenrm Seeve.

Vuosikokouksen juhlovaa osaa seurasi kahvitauko, jonka aikana esitettiin lukuisia tervehdyksiä. Ensimmäisen niistä esitti jalkaväenkenraali Heinrichs. Tämän jälkeen ensimmäinen kadettikurssi luovutti Kadettikoululle lahjana Taipaleen taistelumaastoa esittävän professori A Tuhkan

maalauksen. Lahjoittajien puolesta puhui kenrm Y Valkama lausuen:

"Kadettikunta viettää nyt virallisen perustamisensa 40-vuotisjuhlaa. Itse asiassa päätös Kadettikunnan perustamisesta tehtiin jo enemmän kuin 40 vuotta sitten. Siitä päätettiin ja Kadettikunnan syntysanat lausuttiin I kadettikurssin päättäjäisjuhlassa Kulosaaren pensionaatissa 31. 3. 1920.

Päätöstä tehdessään I:n kadettikurssin kadetit tunsivat tarvetta saada elin jatkamaan, vaalimaan ja edelleen kehittämään sitä läheistä ystävyysuhdetta, ja toveruutta, joka oli välillemme syntynyt internaattiaikana Kadettikoulussa, tarvetta aikaansaada järjestö, johon myöhemmin tulevat kadettipolvet voisivat liittyä samojen yhteisten muistojen ympärille vaalimaan yhteisiä kansallisisänmaallisia sotilasperinteitämme. Päämääränä välkkyi mielissämme luja, samojen ihanteiden läpätunkema yhtenäinen Suomen upseerikunta.

Kun nyt tarkastelemme Kadettikunnan kehitystä ja toimintaa 40 vuoden aikana, voimme ilolla todeta, että asettamamme toiveet ovat suurin piirtein täyttyneet ja päämääräkin on jo näkyvissä. Kadettikunnan jäsenet ovat antaneet työnsä ja voimansa — useat, monen monet elämänsä maamme ja sen puolustuksen hyväksi — osoittaneet oikeata kadettihenkeä niin rauhan toimissa kuin myös sodan kovien kasvojen alla. Tästä on meillä Kadettikunnan perustajilla täysi syy nyt kiittää ja onnitella sekä Kadettikuntaa että Kadettikoulua.

I:lle kadettikurssille annettaneen lupa kiitollisuutensa osoituksena lahjanaan ojentaa Kadettikoululle professori Aukusti Tuhkan Taipaleen taistelumaastosta maalaama taulu, seuraavalla omistuskirjoituksella:

"Taipaleen taistelukenttä muistuttakoon Kadettikoulun oppilaita, tulevia upseereja siitä, mitä heiltä vaatii Kunnia ja Isänmaa.

Kadettikunnan 40-vuotispäivänä 18. 3. 1961
I Kadettkurssi (vv 1919—20)

Evl Georg Ramsay luovutti Kadettikoululle isoisänsä kenraali Georg Edvard Ramsay'n Haminan Kadettikoulun aikaisen asetakin. Kenr Ramsay oli kadettina vv 1848—1853 ja Suomen sotaväen päällikkönä vv 1880—1902. Evl Ramsay totesi puheessaan Haminan hengen ja perinteiden siirtyneen ensimmäisen opettajakunnan mukana nykyiselle Kadettikoululle, mutta näkyviä muistoesineitä on säilynyt vain vähän. Lahja oli siten arvokas lisä Kadettikoulun perinne-esineistöön.

Muista onnittelijoista mainittakoon Oy Länsi-Savon toimitusjohtaja E. Pasanen, joka samalla lahjoitti 45 000 mk käytettäväksi nuorten upseerien kirjallisen työn tukemiseen sekä maj V Lundström, joka lahjoitti 10 000 mk Suomen Marsalkka Mannerheimin Kadettisäätiölle. Onnittelevia esittivät lisäksi lukuisat eri maanpuolustus- sekä virkamiesjärjestöt.

Varsinaisen vuosikokouksen kulku ilmenee vuosikokouspöytäkirjasta. Huomattavimpana vuosikokousasiana oli uuden kunniajäsenen valitseminen. Kokous soi yksimielisesti tämän kunnianosoituksen sodan jälkeisissä vaikeissa olosuhteissa useita vuosia tarmokkaasti kunnan puheenjohtajana toimineelle kenr Kai Savonjouselle.

Sääntömääräisten asioiden käsittely sujui nopeasti ja hyvässä yhteishengessä. Vuosikokouksen yksimielisyyttä kuvannee parhaiten se, että kokouksen kesto-aika oli yhteensä 38 minuuttia. Taisipa olla koko 40-vuotiskauden lyhin vuosikokous.

Hartaustilaisuus Hietaniemen kappelissa ja kunnianosoitukset haudoilla

Vuosipäivän pääjuhllaisuudet aloitettiin 18. 3. 61 Hietaniemen kappelissa pidetyllä hartaushetkellä. Tilaisuudessa piti puheen ilmavoimien sotilaspappi teologian tohtori Yrjö Massa lausuen mm: "Samalla kun tänä päivänä hiljentynein mielin teemme kunniaa suurelle sotilasjohtajallemme, Suomen Marsalkka Mannerheimille sekä sodissamme kaatuneille kadettiupseereille ja muille sotilaille, uudistukaamme myös sisäisesti keskinäisessä veljeydessä, luottamuksessa ja ymmärtämyksessä. Olkoon meille nyt ja aina vierasta toistemme kustannuksella etuili, kateus ja panettelu, ylpeys ja työkyky, vallan- ja omaisuudenhimo, epäoikeudenmukaisuus ja epärehellisyys. Rakastakaamme enemmän kutsumustyötämme kuin kariiriämme ja enemmän isänmaatamme kuin maallista omaisuuttamme. Mutta ennen kaikkea: "Rakastakaamme Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistämme niinkuin itseämme", sillä tähän Jeesus Nasaretilaisen oppiin sisältyy "laki ja profeetat", inhimillisen siveysopin ihanne, kutsumustehdävän ja ihmissuhteiden oikea hoito sekä oikean me-hengen luomisen avaimet."

Hartaustilaisuuden jälkeen suoritettiin kunnianosoitukset Sankariristillä, Suomen Marsalkan haudalla ja kuolleiden kunniajäsenten haudoilla.

Vuosijuhla

Juhlallisuuksien kohokohtana oli 18. 3. Helsingin Yliopiston suuressa juhlasalissa vietetty arvokas sisäiltoinen vuosijuhla, jota myös Tasavallan Presidentti puolisoineen kunnioitti läsnäolollaan. Muista kutsuvieraista mainittakoon puolustusministeri, puolustusvoimain komentaja, kunniajäsenet, ken-

HIETANIEMI
EV ROMMI
KENRM SEEVE
MAJ TIAINEN JA
KUNNIAOSASTO

TAMPEREEN PIIRI
LASKI SEPPELEEN
KAD O VIRTASEN
HAUDALLE
VAS: LTA INSLTN A MIK-
KOLA, KAPT P PALMU
JA EV K S LAAKSO

raalikunta ja eri maanpuolustus- ja virkamiesjärjestöjen edustajat. Tilaisuuteen osallistui useita satoja kadettiupseereita rouvineen.

Kenrm Seeve totesi alkusanoissaan, että varusmies aika on liian lyhyt maanpuolustushengen luomiseen ellei koulutettavilla ole sitä jo ennen puolustusvoimiin tuloaan. Kadettikunta onkin sen vuoksi nähnyt välttämättömäksi ryhtyä etsimään näissä merkeissä entistä enemmän kosketusta myös oman ammattikuntansa ulkopuolelle.

Näin on Kadettikunnan aikaisempi tavoite — pyrkimys yhtenäisen ja eheän upseeriston aikaansaamiseen puolustusvoimillemme — saanut uudet ja laajemmat puitteet. Se käsittää maamme nuorison ja koko kansan, jonka eheys, yksimielisyys ja maanpuolustushenki ovat ne tekijät, joita kansakunta tarvitsee selviytyäkseen kohtalonsa kovista ajoista.

Näissä merkeissä Kadettikunta aloittaa toimintansa uuden vuosikymmenen, jonka alkaessa se saa tunnukseksi oman lipun, symbolin, jonka viirinauhassa ovat kaikkien kadettiupseerien tuntemat tunnussanat: Constantem decorat honor — Kunnia kestävän palkka."

Alkusanojen jälkeen vihki kenttäpiispa Toivo Laitinen edellisenä päivänä Santahaminassa nauhatun lipun. Hän lausui, lipun vihkimispuheessaan seuraavaa: "Kadettikunnan lipun tarkoituksena on näkyvänä symbolina muistuttaa pyrkimyksistä, jotka Kadettikunnan jäsenet ovat itselleen asettaneet. Näiden pyrkimysten ydin on tämä: Kaikki maan ja kansan hyväksi. Maan valtiollinen vapaus on säilytettävä. Siinä on kansamme terveen kehityksen välttämätön edellytys. Siten aina siellä, missä tämä lippu on kohotettu tunnukseksi, avautuvat näköalat laajoina kansakunnan elämään.

Tämä merkitsee sitä, ettei upseerille riitä olla vain sodan käsityömäinen taitaja. Hänen ei ole lupa istua ammattiahtauden luolassa. Hänen on oltava selvillä suurista yhteyksistä, joista nykyaikaisessa maanpuolustuksessa on kysymys. Kaiken,

mikä kansakunnan elämässä vaikuttaa, tulee häntä kiinnostaa.

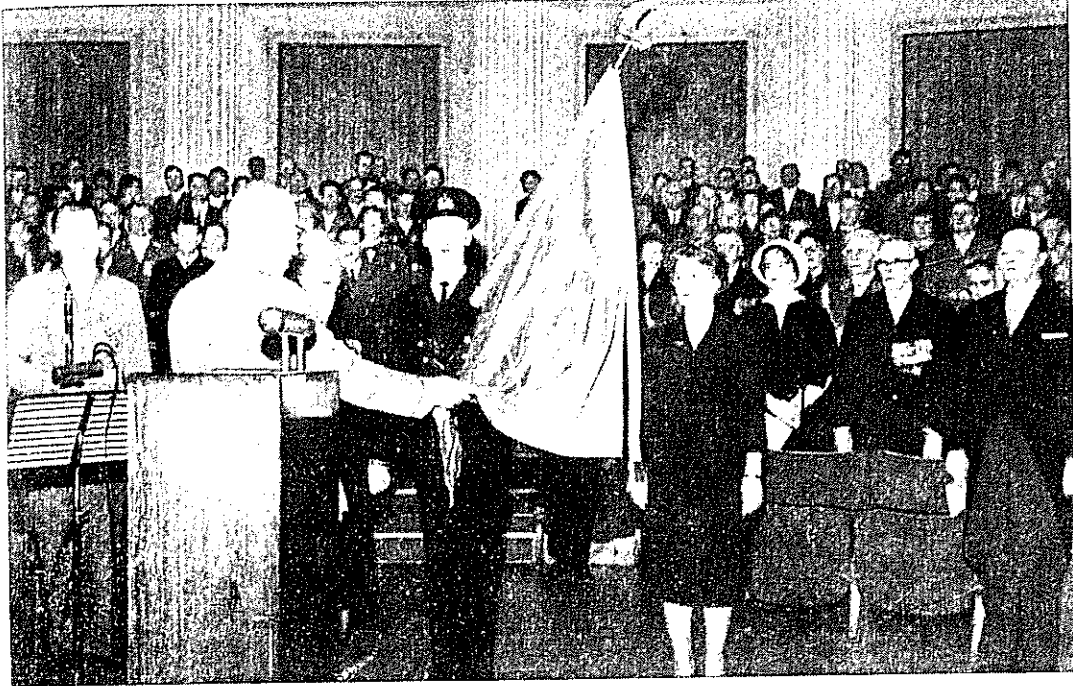
Mutta kadettikuntaa ei ole perustettu vain upseeriston ammattitaidon kehittämiseksi. Sen pyrkimysten pääpaino on sisäisillä, persoonallisilla linjoilla.

Upseerilta, jos keneltä vaaditaan tehtävässään sisäistä katetta. Sentähden kadettikunta sääntöjensä mukaan pyrkii kasvattamaan jäsenensä vahvan ryhdin ja vastuuntunnon omaaviksi yksilöiksi. Harvoin yhdistys sisällyttää sääntöihinsä näin korkeita ihanteita. Mutta kysymys onkin miehistä, jotka maan miespuolisen nuorison olisi voitava jo rauhan aikana ottaa esikuvakseen.

Ja sodan aikoina, jolloin upseeri varsinaisesti koetellaan, hänen itsensä on kyettävä toimimaan kuoleman kanssa kasvotusten. Onhan kuolemanvalmius upseerin ammattivelvollisuuden asiallinen ydin. Kuoleman edessä ei kelpaa uhma. Siinä on vahva sisäinen ryhti tarpeen. Se saadaan ylhäältä. Suomalainen upseeri tahtookin tilittää elämänsä Jumalan edessä. Tästä syystä niissä perinteissä, joita kadettikunta on ottanut vaaliakseen, kristillisellä uskolla on perustava paikka.

Näitä pyhiä perinteitä tarvitaan elävänä voimana myös silloin, kun kadettikunta koettaa herättää keskuudessaan jakamatonta yhteenkuuluvuutta ja toveruutta.

Aikamme puhuu paljon ihmissuhteista. Ne otetaan enenevässä määrin huomioon puolustuslaitoksesseemme, varsinkin sen johtajakasvatuksessa. Kokemuksesta tiedämme, että erakkoluonne helposti epäonnistuu upseeritehtävässään. Usein hän rakentaessaankin särkee. Hierarkisesti porrastetun ja ehdotonta käskyvaltaa käyttävän johtajiston on aina säilyttävä sisäisesti kokonaisena toverijoukkona, joka ei salli iskeä keskuuteensa eripuraisuuden kiiloja. Tämä ei ole vain maanpuolustuksen vuoksi tärkeätä. Se on jokapäiväisen työn ilon ja henkisen terveyden lähde. Elämässä on riittämiin aiheita kitkojen syntymiseen. Niiden

"VIHKIKÄÄMME KADETTIKUNNAN LIPPU"

voittamisessa upseerin taito mitataan. Pahimmat kitkat kasvavat ihmissydämistä ja meillä jokaisella omasta sydämestämme. Suurimmat voitot tästä syystä upseeri saavuttaa oman sydämensä taistelukentällä. Ne ovat voittoja myös oman kansan parhaaksi. Ne saavutetaan Jumalan avulla.

Tällaisille henkisen taistelun kentille vie tämä lippu ympärilleen kerääntyneet miehet. Se tahtoo kasvattaa seuraajistaan maalle kykenevän johtajiston.

Tähän tehtävään vihkikäämme Kadettikunnan lippu."

Lipun luovuttivat Kadettikunnalle lahjoittajien puolesta rouvat Irja Rommi ja Irja Pesonius. Edellisen pitäessä erittäin kauniiksi muotoillun luovutuspuheen. Kadettikunta tulee varmasti pitämään lippunsa tahrattomana niin hyvinä kuin pahoinakin päivinä. Jokainen kadettiupseeri lausuu epäilemättä varauksettoman kiitoksensa arvoisille naisillemme nyt päätökseen saatetusta merkittävästä hankkeesta, jonka tuloksena voimme tästä lähtien kokoontua oman lippumme alle.

Tilaisuudessa piti juhlapuheen valtiotieteen tohtori, komentaja Kullervo Killinen. Puheen sisältö oli seuraava:

"Sodan — ja erityisesti tappioon päättyneen sodan — jälkeen valtaa kansakunnan eräänlainen henkisen väsymyksen kausi. Pyritään suorittamaan kaikkien arvojen uudelleenarviointi. Umwertung aller Werte, aivan kuin irtautuminen kansallisesta historiasta ja kehitystiestä olisi hetkessä mahdollista. Etsitään uutta kansallista realismia, mutta samalla joudutaan usein pelottavan lähelle kansallista nihilismia, kaikkien yhteiskuntaa rakentavien ja koossapitävien voimien väheksymistä. Materiaaliset arvot nähdään silloin arvoista kor-

keimpina ja taistelu niistä elämäntaistelun päämuotona, jopa ainoana muotona.

Selkiytymisvaihe alkaa sen jälkeen kun kansakunnan voimat ovat palautuneet jälleenrakennustyössä, sodan haavat on mahdollisuuksien mukaan lääkitty umpeen ja uusi sukupolvi, joka ei ole sodan kiroja kokenut, on vartunut miehuuteensa. Seestyneemmin ja rakentavammin mielin etsitään nyt sitä tietä, jolla kansalliset arvot ja edut voitaisiin entistä pysyvämmiin turvata. Teesin ja anti-teesin kautta saavutetaan näin lopulta uuteen kansalliseen synteisiin.

Me elämme Suomessa edelleen tätä kansallisen synteisin muovaamisen kautta, sillä viime sotamme ovat aiheuttaneet suomalaisen yhteiskuntaan ja sen ajattelutapoihin niin syvällisiä muutoksia, ettei niiden kirkastuminen itsestään selviksi peruskäsitteiksi ole lyhyessä ajassa mahdollista. Tänään Kadettikunnan viettäessä 40-vuotispäiväänsä, ajatukset ikään kuin itsestään suuntautuvat näihin perustaviin kysymyksiin ja erityisesti niihin, jotka liittyvät sille läheiseen maanpuolustukseen. Onhan Kadettikunta niiden maanpuolustuksen elämänturakseen valinneiden kadettiupseerien yhteenliittymä, jotka kansamme kaikista kerroksista lähteneinä ovat ryhmittyneet itsenäisyyttämme kannattavien aatteiden ympärille.

Yksilö on neljäkymmentä vuotta täytettyään jo ehtinyt miehuutensa parhaaseen ikään. Kansakunnan elämässä se on vain varsin lyhyt ajanjakso. Itsenäisyyden saavuttaminen jo on pitkä aatteellinen ja valtiollinen kehitysprosessi, jonka alkujuuria voidaan seurata vuosisatojen taakse. Itsenäisyytemme syntyhistoriaan liittyvät nimet Haapaniemi — Hamina — Helsinki kadettikoulutuksen tyysijoina pitkin jänneväleihin, siltana, joka ei koe-tukseen joutuessaan ole murtunut. Suomen kadettikoulutuksen syntysanojen lausuja Yrjö Maunu

Sprengtporten, lahjakas ja merkillinen mies, palveli aikakautensa tapojen mukaisesti kahta maata sekä pyrki kahden muun palvelukseen. Samalla hän kuitenkin oli lujasti kiintynyt pohjoiseen kotiseutuunsa ja näki selvästi sen tien, jota pitkin edeten sen kansalle voitiin luoda paremmat itsenäisyyden edellytykset. Hän oli mukana luomassa sitä autonomiaa, joka teki mahdolliseksi kansallisen herätyksen. Suomen Marsalkka Mannerheim, Haminan kadettikoulun kasvatti, itsenäisyytemme synnyn ja sen alkuvuosikymmenien voimahahmo, tunsii kauan vieraalla maalla palveltuaankin velvollisuutensa synnyinmaataan kohtaan. Meidän vuosisatamme puolella Helsingissä koulutetut kadettiupseerit saivat kovissa sodissa sydänverellään joukkojensa kärjessä lunastaa kadettilupauksensa. Sodan kohtaloista selviytyneet taas saivat kestää sodanjälkeisten poikkeusolojen paineen. Heidän käsiinsä nyt on annettu vastuu siitä keskellämme jo nousevasta nuorisosta, joka aikanaan kaksituhatuksella on johtava Suomen kohtaloita. Mikä on se linja, jonka me heille voimme perinnöksi antaa?

Äsken saavutettuun itsenäisyyteen liittyy kaikissa maissa kansallisen innostuksen vaihe. Oma kansallisuus nähdään silloin muita parempana ja korkeampana arvona sekä sille omaksutaan suuria tehtäviä. Tällaista innostuksen kautta mekin elimme itsenäisyytemme alkuvuosina ja sen kansallism romantiikkaan liittyvän ajattelutavan seurauksena ehkä vieläkin toisinaan tiedottomasti pyrimme näkemään oman maamme aseman maailmankartalla merkityksellisempänä kuin se todellisuudessa on. Tuon ajattelun vastakohtana löydämme arvovaltaisesta kansainvälisestä teoksesta seuraavan realistisen käsityksen siitä kansojen perheestä, johon kuulomme:

”Suomalais-ugrilaiset kansat eivät unkarilaisia lukuunottamatta ole koskaan historiansa aikana näytelleet merkityksellistä osaa. Hajallaan eläen ne ovat ennen muuta pyrkineet säilyttämään kansallisen olemassaolonsa toisten kansallisuuksien soluttautumista sekä indoeurooppalaisten ja turkkilaisten kansojen painetta vastaan. Niiden kansalliset ja kielelliset ominaisuudet ovat saaneet syviä vaikutteita tästä jatkuvasta taistelusta, jonka kestäessä monet suomalais-ugrilaiset kansat ovat kadonneet olemattomiin.”

Tämä viimeisimmästäkin historiasta tukea saava kuva antaa meille ensimmäisen tehtävämme rakentaessamme linjaa tulevaisuuteen, sen kansallisen erikoisuonteemme säilyttämisen, arvostamisen ja edelleen kehittämisen, johon pysyvän itsenäisyyden täytyy nojautua. Oikea isänmaallisuus on tällöin nähtävä omaa kansallisuutta säilyttävänä positiivisena arvona eikä toisiin kansakuntiin vihamielisesti suhtautuvana negatiivisena ilmiönä. Tämä oikea isänmaallisuus esiintyy itsenäisyytensä jo kauan sitten saavuttaneilla kansoilla ja on eräänlainen merkki kansallisen kypsyyden saavuttamisesta. Se on erityisen tarpeen pienelle kansakunnalle, joka ei paljoakaan voi vaikuttaa voimakkaampien valtioiden poliittisiin ratkaisuihin,

joissa yllätykselliset käänteet ovat mahdollisia. Sen elähyttämää elinvoimaista kansakuntaa voidaan verrata tuoreeseen puuhun, joka tuulen sitä tuivertessa joustavasti taipuu ja sen tyyntyessä jälleen kohoaa pystyyn kasvamistaan jatkaen. Olosuhteita vastaamattomaan politiikkaan pitäytynyt kansakunta taas seisoo jäykkänä kuin kuivettunut puu, joka tuulen sitä liiaksi painaessa äkkiä ruusauttaen katkeaa.

Toinen perusta, jolle meidän on tulevaisuutemme rakennettava, on maanpuolustuksen kansallinen merkityksen kirkkaana säilyttäminen. Toisen maailmansodan jälkeen on kehitys sotatekniikan alalla mennyt eteenpäin niin pitkin askelin, että pienet maat eivät pelkästään taloudellisista syistä ole voineet seurata mukana. Ydinaseiden valtavasta tuhovoimasta ja niiden torjunnan vaikeudesta johtuen on suurvaltojen piirissäkin esitetty sellaisia ajatuksia, että sota on käynyt politiikan keinona vanhentuneeksi. On kuitenkin muistettava, että kansa voi kantaa aseita kahdessa tarkoituksessa, joko toteuttaakseen politiikkaansa niiden avulla tai turvatakseen niiden avulla olemassaolonsa. Jälkimmäinen, myös pikkuvaltiolle soveltuva muoto on suvereenisten valtioiden yhteisössä välttämätön niin kauan kuin valtioiden yläpuolella olevaa ja niiden keskinäisiä suhteita todella tehokkaasti säätelevää kansainvälistä laitosta ei ole saatu aikaan. Maanpuolustuksen tärkeys valtiolle selviää jo siitä, ettei valtion käsitettä alueellisenä yhteisönä edes voida määritellä, ellei mukaan oteta sen sotilaallista puolustamista ulospäin. Alueensa puolustamisesta luopuva valtio ei siis enää ole valtio sanan varsinaisessa merkityksessä.

Nykytilanteessa on ulkopoliittisten ratkaisujen merkitys sekä samalla ulkopoliittikan tutkimisen ja taitamisen tarve pikkuvaltiaille entisestään suurentunut, mutta on silti syytä muistaa, että kansojen yhteisö aina hakeutuu tilaan, jossa voimat tasaavat toisensa. Pienillä, mutta määrätietoisesti kehitetyillä voimatekijöillä saattaa siten edelleen olla ratkaiseva merkitys kriittisissä tilanteissa. Maanpuolustuksen arvo kansallisen itsenäisyyden turvaajana ei siten ole heikentynyt.

Maanpuolustusaatetta vastaan taistelevien tai sitä väheksyvien taholta lingotaan usein puolustusvoimia ja erityisesti sen päällystää vastaan syytös militarismista, aina edes selvästi tietämättä, mitä militarismi onkaan. Militarismillahan on kaksi peruspiirrettä. Se ilmenee sekä sotilaallisen johdon haluna puuttua poliittisiin ratkaisuihin että sotavoimista kansaan levinneenä sotaisuutena, yleisenä haluna turvautua aseisiin ulkopoliittisissa ratkaisuissa. Voinemme olla yksimielisiä siitä, ettei jälkimmäistä militarismien muotoa ”täällä Pohjantähden alla” esiinny. Mikä on sitten ollut meillä kadettiupseeriston suhde militarismiin? Koko itsenäisyytemme ajan se on muodostanut laillisen hallituksen luotettavan palvelijan tukien sitä kaikissa niissä vaikeissa tilanteissa, joissa äärimmäisyysaineokset ovat tunteneet halua sisäpolitiikkamme väkivaltaiseen muuttamiseen. Yhtä uskollisena se on sotien aikana kääntänyt aseensa

suunnasta toiseen ulkopoliittisten ratkaisujen niin vaatiessa.

Sodanjälkeisten vaikeuksien tultua voitetuiksi valtiovalta on turhitta eleittä, mutta määrätietoisesti käynyt lujittamaan maanpuolustuksemme materiaalista perustaa. Samalla osoittavat sellaiset ratkaisut kuin puolustusneuvoston asettaminen uusitusmuodossa ja maanpuolustuskorkeakoulutuksen aloittaminen, että se täysin tajuaa maanpuolustuksen merkityksen totaalisen sodan olosuhteissa ja tuntee luottamusta puolustusvoimien nykyiseen päällystöön. Tuon luottamuksen arvoisiksi osoittautuen meidän on edelleen oltava horjumattomia valtiotahdon toteuttajia.

Samoin kuin upseeristo ei saa muodostua valtioksi valtiossa ei se myöskään saa muodostua yhteiskunnasta eristäytyväksi kastiksi. Suomalaisen yhteiskunnan rakenteessa tapahtuu parhailaan syvällekkäviä muutoksia, jotka elintason noustessa ovat teollistuvassa maassa ominaisia. Nämä kehitysprosessit on Kadettikunnan jäsenten, jotka itse muodostavat kuin yhteiskuntamme pienoiskuvan, tunnettava omikseen ja nähtävä niissä nuoren yhteiskuntamme voima. Se pohjoismainen demokratia ikivanhoine vapauksineen, jonka me olemme elämänmuodoksemme omaksuneet, on meidän nähtävä arvona, jonka puolustaminen kannattaa. Mutta samalla se on myös hyväksyttävä järjestelmäksi, jonka piirissä välttämättömän yhteiskunnallinen kehitys on sekä mahdollista että suotavaa. Kadettikunnan jäsenten iän karttuessa nyt siirtyessä puolustusvoimien ulkopuolelle monenlaisiin tehtäviin on yhteys uuden suomalaisen yhteiskunnan ja kadettiupseeriston välillä entisestään tiivistyvä ja keskinäinen ymmärtämys syvenevä.

Näiden tunnustähtien alla, käsittäen oikein isänmaallisuuden ja maanpuolustuksen merkityksen sekä ymmärtäen täysin asemansa valtion ja yhteiskunnan palvelijana, tämän päivän kadettiupseeri voi luottavaisena katsoa tulevaisuuteen ja jättää jälkeentuleville ne perinteet joiden vaalijaksi hänet on asetettu vastuunalaiselle paikalle suomalaisessa yhteiskunnassa."

Puolustusministeri Leo Häppölä lausui tervehdyksessään mm: "Kadettikunta muodostaa yhdistyksen, jonka toiminta on ensisijaisesti aatteellinen ja kansamme kokonaisuuden hyväksi tähtäävää. Vähin äänin, mutta sitä määrätietoisemmin on Kadettikunta pyrkinyt päämääräänsä; yhdistää upseeristo voimakkaan kansallistunnon ja isänmaanrakkauden elähdyttämäksi sekä perinteitä kunnioittavaksi toveripiiriksi. Siinä työssä, jonka tuloksena upseeristomme on sisäisen ryhdin ja vastuuntunnon elähdyttämä sekä korkean ammattitaidon omaava kokonaisuus, on Kadettikunnan toiminnalla ollut merkittävä osuus. Tällä tavoin on Kadettikunta omalta osaltaan antanut merkittävän panoksensa maanpuolustustyöhön. Kadettikunta on eräänä esimerkkinä siitä, että kansassamme elävät edelleenkin voimakkaina ja loit aatteet, jotka asettavat yhteiset edut yksityisten etujen yläpuolelle."

Ohjelmaan sisältyi lisäksi mm runsaasti arvokasta musiikkiohjelmaa, jota esitti Helsingin Varskuntasoihtokunta ylikapellimestari musiikkimajuri Martti Parantaisen johdolla sekä edellisessä numerossamme julkaistu evl M Santavuoren kirjoittama juhlaruno "More maiorum". Sen esitti taiteilija Matti Ranin.

Iltajuhla

Juhlallisuuksien viimeisenä vaiheena oli Kalastajatorpalla vietetty iltajuhla. Juhlavieraita oli runsaasti yli 700 henkeä, joten 19.15—19.30 välisan ajan suuntautuikin Kalastajatorpalle yhtämittainen autojono. Pihalla palavat tervasoihdut osoittivat tulijalle, että kyseessä on tavallista huomattavampi juhla. Ravintola oli lähes viimeistä sijansa myöten täynnä, joten osanottajien paljous jo sinällään lisäsi juhlan tuntua osoittaen mahdollisimman monen halunneen kokoontua yhteisten pitopöytien ääreen. Nuoren polven osuus oli kuitenkin valitettavan vähäinen.

Kunniamerkkien loistetta ja pukueleganssia oli siinä määrin, että paljon vähemmästäkin ovat naisten lehtien sivut täyttyneet kirjoituksilla ja kuvilla. Tanssin aikana olivat tanssitilat käytössä viimeistä neliötä myöten ja hauskaa näytti kaikilla olevan.

Iltan ohjelmaan sisältyi taiteilija Bure Litoniuksen suunnittelema pukukavalkadi "Kadetti kautta aikojen". Selostajana toimi majuri Ahti Haapaniemi ja ohjelman suorittajina oli 18 kadettia. Kavalkadissa saatiin nähdä kadetteja ja heidän esimiehiään aina Haapaniemen ajoilta nykypäiviin saakka. Suurimmat suosionosoitukset sai talvisodan aikainen lumipukuinen rintamakadetti. Kadettien veljesketjusta jäi tarkkaavainen katsoja kaipaamaan merikadettia. Muuten lienevät kaikki eri pukumallit tulleetkin esille.

Iltä kului yhteisten kadettimuistojen merkeissä siinä määrin nopeasti, että sangen monesta näytti tuntuvan klo 02.00 aikaan juhlan loppuvan liian aikaisin. Monet kurssit kokoontuivatkin vielä seuraavana päivänä jatkamaan keskenjäänyttä muisteloitua.

Jos etsii yleisvaikutelmaa näistä kahden päivän juhlallisuuksista, täytyy sen varmasti olla myönteinen. Jäsenistöstämme on jo yli 1/3 erossa vakinaisesta palveluksesta. Heihin saamme yhteyden vain tämän laatuisten yhteisten tilaisuuksien välityksellä. Ilahduttavaa olikin todeta, että evp-jäsenten osuus eri juhlatilaisuuksissa oli huomattavan suuri. Kaikissa puheissa henki voimakas maanpuolustustahto, jonka edelleen voimistamisessa ja levittämisessä koko kansan keskuuteen nähdäänkin Kadettikunnan nykyinen päätehtävä. Kadettikunta ei suinkaan ole menettämässä merkitystään. Päinvastoin sen toiminta tehostuneen seuraavana vuosikymmenenä. Yhteisenä toivomuksenamme lienee, että voimme viettää 50-vuotisjuhliamme entistä voimakkaampina entistä onnellisemmassa isänmaassamme.

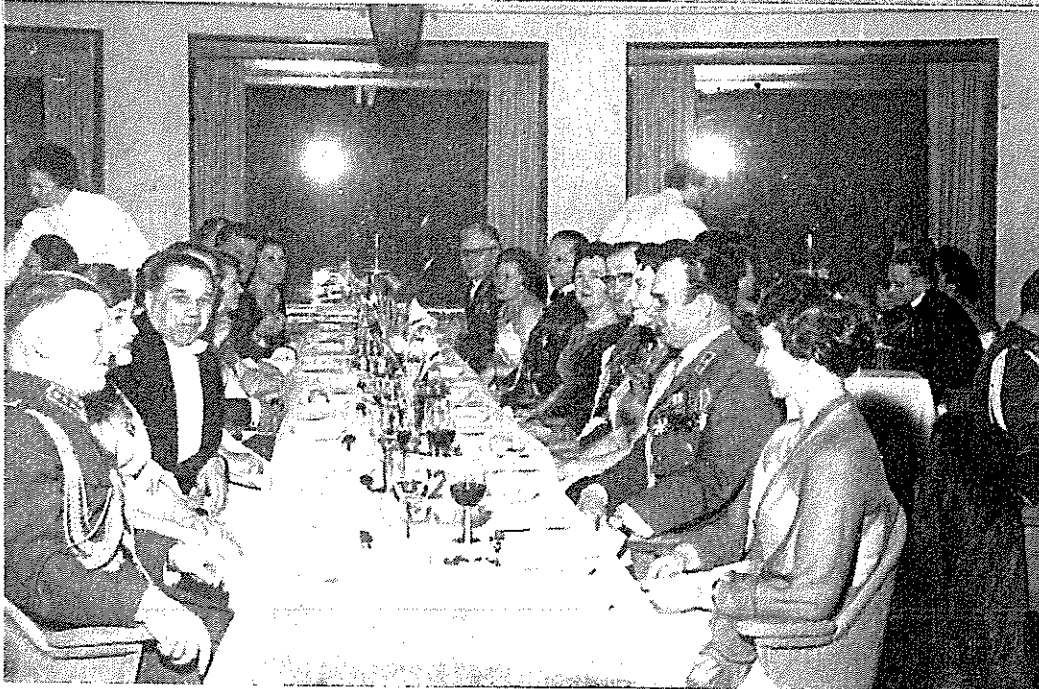
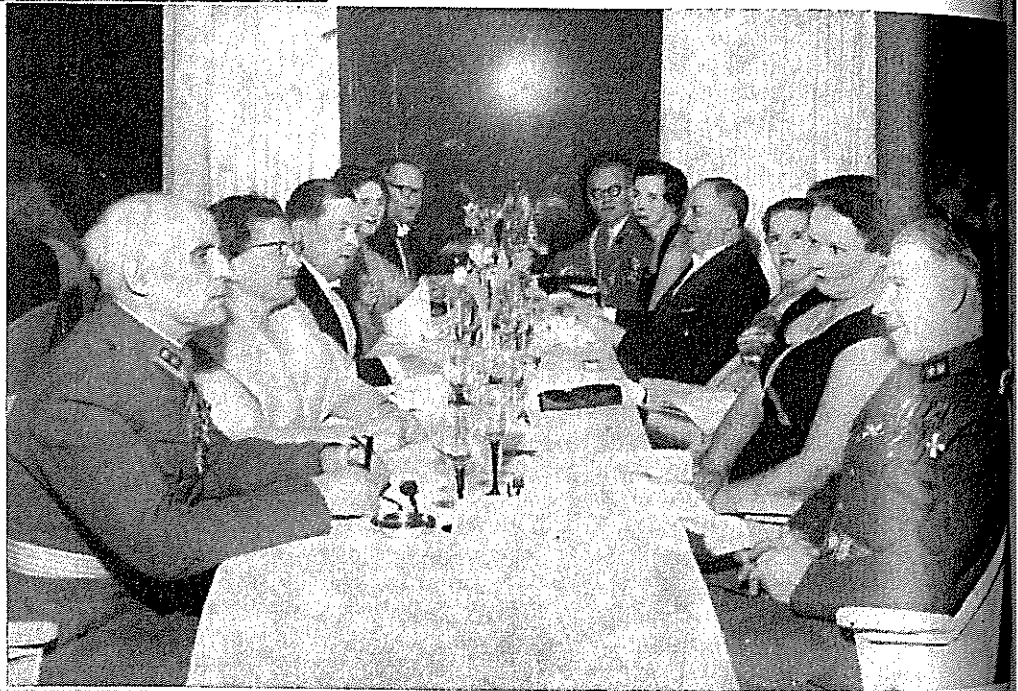
N L

KALASTAJATORPALTA

KUNNIAVIERAITA

10. KURSSIA

18. KURSSIA

KADETTI KAUTTA
AIKOJEN

SUOMEN SODAN
AIKAISIA HAAPA-
NIEMELÄISIA

KUSTAA III AJAN
KADETTEJA KOULUT-
TAJINEEN

*Sin kanssasi
tanssin mä
taivaisiin...*

Kuvat: yliv Kaltokari PE:n Kuvakeskus

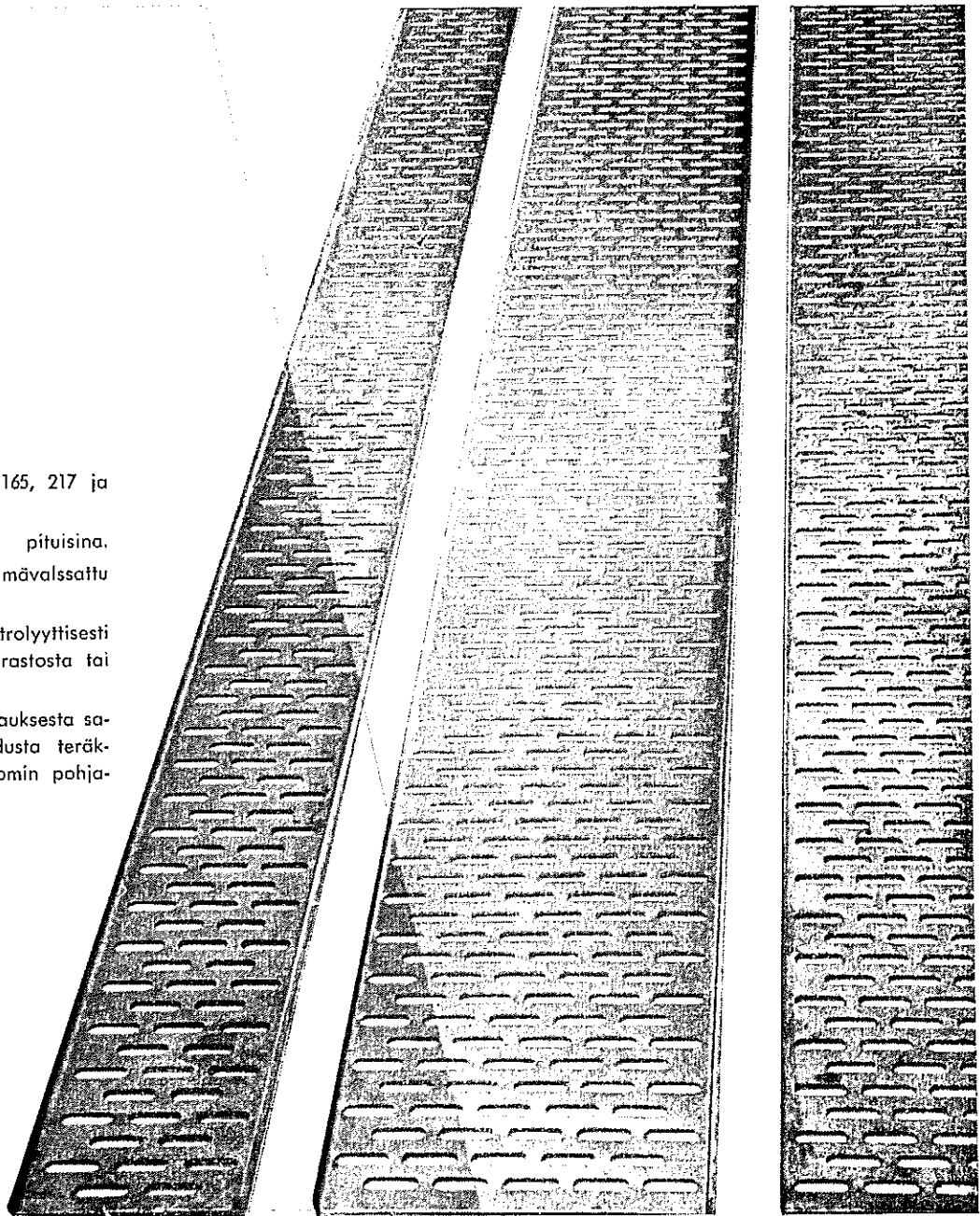
Pohjaleveys: 70, 116, 165, 217 ja 262 mm.

Toimitetaan 2 m:n pituisina.

Aine: 1,5 mm:n kylmävalssattu teräs.

Saatavana myös elektrolyyttisesti sinkittyinä suoraan varastosta tai lyhyin toimitusajoin.

Valmistamme erikoistilauksesta samoja myös galvanoidusta teräksestä ja tilaajan toivomin pohjaleveyksin.

Kaapelikouruja

	a	b	c	d	s
2000	10	pohjaleveys	7	25	1,5

	b	h
100	70	223
100	116	270
100	165	318
150	217	420
150	262	465

Lähempiä tietoja antaa konepajamme, puh. Warkaus 29 99.

KYYPÖN KAHAKKA 11. 6. 1789

Sodassa 1788—90 venäläisten hyökkäystoiminta Savon rintamalla alkoi yht'aikaisesti Juvaa kohden Kyyrön, Puumalan ja Savonlinnan suunnilta.

Suomenniemeltä Kyyrön, Ristiinan ja Mikkelin kautta suuntautuvan venäläisten hyökkäysjoukon vahvuus oli 3000—4000 miestä jalkaväkeä, 1000 kasakkaa ja 8 (6-naulaista) kenttätykkiä. Tätä hyökkäysjoukkoa johti itse ylipäällikkö, kenraaliluutnantti Ivan Michelson. Hänen alaisinaan olivat kenraalimajurit Sprengtporten, v Rautenfelt, Bergman ja Denisov.

Etelä-Savoa puolusti Savon Prikaati, jota oli vahvennettu osilla Porin, Pohjanmaan ja Hämeen rykmenteistä sekä Uudenmaan rakuunoilla. Prikaatin komentajana oli eversti Kurt v Stedingk.

Ristiinassa Kyyrön seuduilla oli majuri H G v Knorringin komennossa 430 miestä ja 2 kevyttä (3-naulaista) tykkiä sekä Liiansaaressa luutnantti F Ugglan johdossa 2 samanlaista tykkiä.

Ristiinaan oli vasta toukokuun puolivälissä — vaikka sotaa oli kestänyt jo vuoden — lähetetty linnoitusupseeri johtamaan puolustusasemien rakentamista Kyyröön ja Liiansaareen. Viimemainitusta paikasta voitiin sulkea Ristiinaan ja Mikkelin johtava kapea purjehdusväylä.

Kyyrössä olivat suomalaiset kesäkuun alkuun mennessä varustaneet puolustusaseman Myllypuron taakse. Sinne oli rakennettu Myllylahden ja Kaitajärven väliselle kannakselle rintavarustus, jonka eteen oli asetettu espanjalaisia ratsuja. Rintavarustuksen takana oli tuliasema kahdelle tykille. Varustuksen miehityksenä oli n 130 miestä.

Kyyrön asema oli (v Döbelnin ja Brakelinkin muistiinpanojen mukaan) huonosti valittu, se oli vihollisen puolella olevan korkean kallion juurella, jolta vihollinen pystyi tähyttämään ja tulittamaan koko asemaa. Vähän taaempana olevalla kalliolla olisi ollut huomattavasti edullisempi asema.

Kaitajärven ja Hanhilahden välisellä kannaksella oli 40 miestä vänrikki J H Lemken johdossa sekä loppuosa joukosta oli reservinä Kyyrön kylässä n 1 km Myllypuron asemasta Ristiinaan päin.

Venäläisten hyökkäys alkoi 10. 6. 1789. Suomenniemeltä rajan ylittänyt vihollinen karkoitti Järvenpäässä rajavartiotalon luona olleen etuvarion. Seuraavan yön aikana venäläiset suorittivat tehokasta tiedustelua ja raivasivat suomalaisten aseman etumaastosta esteitä. Mm kapteeni Bibikov poisti neljän henkikrenatöörin kanssa espanjalaiset ratsut suomalaisten rintavarustuksen edestä myllyn ja padon väliltä saaden sitten Mikkelissä

keisarinnan lähettämän Pyhän Yrjön ristin. Suomalaiset eivät erityisemmin häirinneet venäläisten hyökkäysvalmisteluja.

11. 6. klo 6 alkoi venäläisten hyökkäys. Heidän tykistönsä suoritti tulivalmistelun Kaitajärven takaa ampuen sivustasta suomalaisten Myllypuron asemaa. Tykistötulessa vaurioitui toinen suomalaisten tykki ja pian oli toinenkin vedettävä suojaan. Sen jälkeen venäläiset hyökkäsivät sekä tien suunnassa että myllyn kohdalla, jolloin suomalaisten oli kiivaan laukaustenvaihdon jälkeen jätettävä Myllypuron asema.

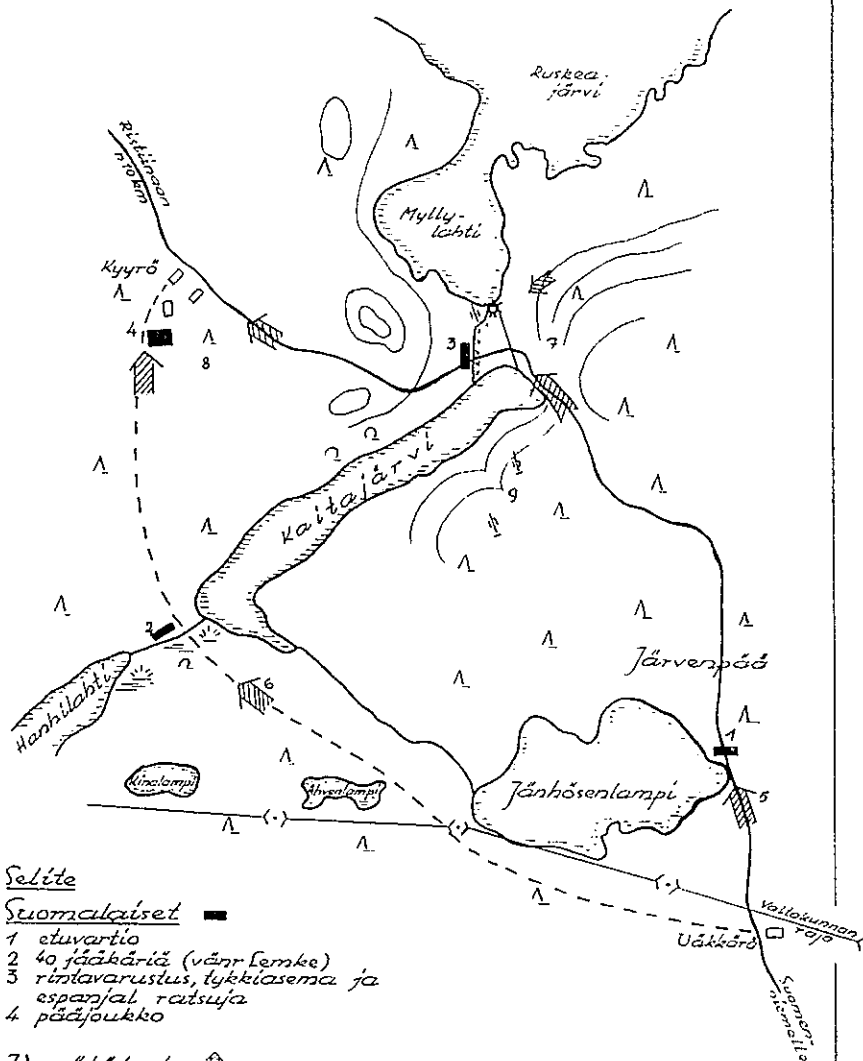
Samaan aikaan todettiin Hanhilahdelle johtavalla ratsupolulla vahva vihollisosasto (kenraalimajuri Denisovin johtamat 400 kasakkaa ja pataljoona jääkäreitä). Kaitajärven ja Hanhilahden välisellä kannaksella syntyneessä yhteenotossa kaatui vänrikki Lemke, eivätkä avuksi lähetetyt 40 jääkäriä pystyneet palauttamaan entisiä asemia. Venäläiset pääsivät nyt sieltäkin jatkamaan etenemistä Kyyrön kylää kohden.

Kylän luona syntyi uusi taistelu, jonka yksityiskohdista on vaikea saada täysin selvää kuvaa. Aamupäivällä täytyi suomalaisten suuren ylivoiman pakottamana irroittautua täältäkin. Suomalaiset asettuivat vielä kerran vastarintaan kylän pohjoispuolella olevalle mäelle, mutta venäläiset pääsivät suomalaisten oikean sivustan tasalle, jolloin tästäkin asemasta oli lähdettävä n klo 11.00. Joukot menivät nyt sekaisin ja alkoi yleinen vetäytyminen. Kapteeni K H v Cräutleinin komppania toimi jälkijoukkona ja koetti suojata pääjoukon vetäytymistä. Runsaan kilometrin päässä Kyyrön kylästä jäivät tykit jyrkkään mäkeen ja ennenkuin jälkijoukko saapui paikalle, koettivat eräät upseerit pelastaa tykit, mutta silloin saartivat kasakat heidät. Suomalaiset menettivät noin puolet joukoistaan kaatuneina, haavoittuneina ja vankeina. Loput pääsivät vetäytymään maitse venäläiset kintereillä tai vesitse Mikkeliiä kohden.

Venäläiset jatkoivat etenemistään Ristiinaan, jonne leiriytyivät ja viipyivät siellä vielä seuraavan päivän ehkä odottaakseen lisäjoukkoja. Ristiinan Brahelinnassa oli kenraalimajuri Sprengtportenin entinen virkatalo, jossa juotiin voitonmaljat.

Liiansaaressa olleet tykit sai luutnantti Ugglan kuljetetuksi vesitse Mikkeliin ja ne olivat vuorokautta myöhemmin mukana Porrassalmen taistelussa.

Kyyrön kahakka 11.6.1789

Selite

Suomalaiset

- 1 etuvartio
- 2 40 jääkäriä (vänr Lemke)
- 3 rintavarustus, tykkiasema ja espanjal ratsuja
- 4 pääjoukko

Venäläiset

- 5 hyökkäys 10.6.1789 illalla
- 6 kenrmi Denisovin johtama osasto (400 kasakkaa ja jääkäripataljoona)
- 7 hyökkäys 11.6.1789 klo 6
- 8 hyökkäys 11.6.1789 aamupäivällä
- 9 tykkipattereita

Mittakaava

1 km

Johtajat ja voimasuhteet

Suomalaiset

Maj H G v Knorring, Porin Rykmentti (Anjalanliiton mies) ja apunaan kapt K E v Sticht, Savon Jääkärirykmentti (tunnettu ripeänä, rohkeana upseerina)

- 2 komppaniaa Porin Rykmentistä
- 1 komppania Savon Rykmentistä
- 1 —, — Savon Jääkärirykmentistä
- 14 Karjalan rakuunaa
- 30 varaväen rakuunaa
- 2 tykkiä (3-naulaista)

Yhteensä n 430 miestä

Venäläiset

Kenrmi Michelson, ylipäällikkö
kenrmit Sprengporten, v Rautenfelt, Bergman ja Denisov
3000—4000 miestä jalkaväkeä
1000 kasakkaa
8 tykkiä (6-naulaisia)

Suomalaisten tappiot

Kaatumet: ltn G H Boije ja vänr H J Lemke sekä n 50 aliupseeria ja miestä.

Venäläisten tappiot

Kaatumet: 2 upseeria ja 15 miestä
Haavoittuneet: 1 upseeri ja 52 miestä

N H—s

MAANPUOLUSTUSTILAISUUKSIA NUORISOLLE

Kadettikunta näkee nykyisin pätehtävänään maanpuolustushengen lujittamisen ja sen juurruttamisen koko kansaamme. Tämä on suuri päämäärä, jonka saavuttaminen vaatii kuitenkin vuosia kestäviä näkyviä ponnisteluja. Kaunis ajatus ei saa jäädä puheiden varaan. On keksittävä uusia toteutettavissa olevia keinoja tavoitteen saavuttamiseksi. Tällöin on syytä muistaa seuraava totuus: "Millainen on nuoriso tänään, sellainen on kansa huomenna." Puuhun olisi siis nouseva tyvestä. Tämän ovat oivaltaneet kiitettävällä tavalla ainakin Kuopion reservin upseerit, jotka järjestivät menneenä talvena pojille maanpuolustustilaisuuden. Kaakkois-Suomen Rajavartiosto kutsui samassa tarkoituksessa koululaisia seuraamaan varusmiehen työpäivää. Muitakin tämän laatuista tilaisuuksia lienee pidetty.

Maanpuolustusta koskevien tilaisuuksien järjestäminen nuorisolle olisi lisättävä kaikkien kadetti- ja piirien ohjelmaan. Meillähän pitäisi olla parhaat mahdollisuudet saada niistä riittävän mielenkiintoisia. Jokainen on voinut todeta kuinka taisteluvälineet kiinnostavat nuorisoa! Miksi emme antaisi sen tyydyttää uteliaisuuttaan? Miksi emme järjestä nimenomaan pojille tarkoitettuja maanpuolustustilaisuuksia, joissa esitetään erilaatuisia taisteluvälineitä toiminnassa taistelunäytösten puitteissa? Poikien olisi saatava käydä panssarivaunujen sisällä, saada suunnata tykkejä ja sinkoja, tutustua moottoritykkiveneisiin, seurata joskus suihkukoneiden lentonäytöstä ja ehkä myöhemmin laskuvarjojääkärienkin toimintaa jne. Poikia kiinnostavaa ohjelmaa olisi varmasti saatavissa riittävästi kaikissa varuskunnissa. Panssarivaunukiertue toimintaa olisi ehdottomasti käytettävä hyväksi tässäkin tarkoituksessa.

Taistelunäytöksen ja "asekäsitteilyn" jälkeen voisi olla esimerkiksi elokuvaesityksiä puolustuslaitoksen toiminnasta sekä lyhyt selostus sotaväen merkityksestä ja välillä vaikkapa reipasta yhteislauluakin. Pitkät puheet eivät ole tarpeen. Voittamattomia vaikeuksia tuskin tuottaisi maastovaiheen aikana hernekeiton tarjoaminen pojille suoraa kenttäkeittimestä. Eiköhän innostuneita osanottajia olisi riittävästi tällaisissa tilaisuuksissa ja eiköhän monen nuoren mieleen jäisi kytämään maanpuolustushengen kipinä.

Ehkäpä tästä toiminnasta kehittyisi samalla myöskin riittävän tehokas vastalääke sille pelotte-

lulle, jota varusmiespalvelustaan suorittavat tai siitä juuri vapautuneet harrastavat palvelukseen astuvien parissa. Sillä niin kauan kuin varusmiespalvelu tuntuu nuorukaisesta mahdollisimman vastenmieliseltä, ei ole syytä toivoa hänen suhtautuvan maanpuolustusajatukseseenkaan myönteisesti. Tämän takia olisi varusmiesaikaa kohtaan tunnettu ennakkojännitys saatava ehdottomasti poistetuksi. Maanpuolustustilaisuuksissa voitaisiin osoittaa puolustuslaitoksen olevan vain eräs tärkeä koulu muiden rinnalla, jonka suorittamista on pidettävä vapaan kansalaisen oikeutena. Vierailun jälkeen olisi pojilla ilmeisesti tulevasta esimiehistä ja karsamista huomattavasti valoisampi kuva kuin aikaisemmin.

Meidän olisi myös muistettava, että solmimalla hyvät suhteet nuorisoon turvaamme parhaiten oman jälkikasvumme. Uskoisin nimittäin, että nytkin palveluksessa olevista upseereista melko huomattava osa on saanut kiinnostuksen upseerinturaa kohtaan jo poikasena sotaväen harjoituksia seurattessaan. Jälkikasvua ajatellen olisikin syytä järjestää ehkä tiettyjä tilaisuuksia nimenomaan oppikoulujen yläluokkien pojille, joissa voitaisiin selostaa upseerinturaa vähän näkyvämmiin eikä vain pelkästään luennoimalla.

Poikien maanpuolustuspäivät eivät saisi rajoittua yksinomaan varuskuntapaikkakunnille. Huomattavasti tärkeämpää olisi saada niitä järjestetyksi siellä missä sotaväkeä nähdään vain harvoin. Yhteistoiminnassa isänmaallisten järjestöjen kanssa toimittaessa ei tulle olemaan käytännöllisiä esteitä. Järjestöt ottavat varmasti mielihyvin tämänlaatuiset vierailut vastaan. Yleisönkin mielenkiinto on tällöin todennäköisesti huomattavasti suurempi kuin varuskuntapaikkakunnilla palkiten näin järjestäjien vaivat.

Usko omien miestemme ja aseidemme mahdollisuuksiin vapautemme ja rauhan turvaajina on saatava palautetuksi. Meidän on itse tuotava nämä mahdollisuudet esille nyt kun jo on jotakin näytettävääkin. Me voimme tässä suhteessa ottaa oppia myös naapurimaistamme, joissa ei suinkaan pidetä "kynttilää vakan alla" puolustustahtoista kansaa kasvatettaessa.

Kylkirauta jää odottamaan, minkä kadetti- ja piirinjärjestämästä poikien maanpuolustustilaisuudesta se saa julkaistavakseen ensimmäisen selostuksen.

N L

AMIRAALI N O v ESSENISTÄ

**Maailmankuulu
paitamateriaali**

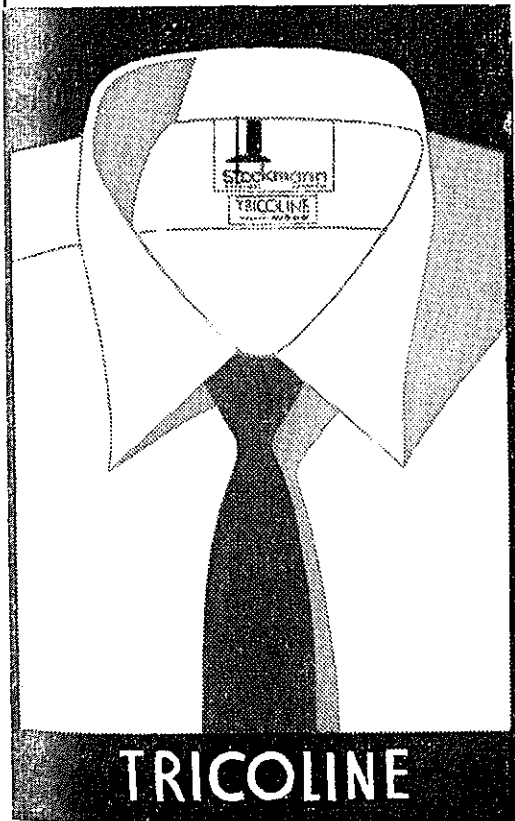
Aito TRICOLINE, jota valmistavat ainoastaan englantilaiset WEMCO-tehtaat, on Stockmannin oman paitatehtaan hienojen paitojen materiaalina.

Valkoinen paita, rintavuori ja trubenisoitu kaulus 2.640:—

Valkoinen, kauluksen reuna tikattu, kauluksen korkeus 4,2 cm 2.280:—

MIESTEN ASUSTEOSASTO

STOCKMANN

Kylkiraudan numeron 4/1960 kirjoituksessa "Vanha veteraani muistelee" on haastateltava valitettavasti esittänyt Venäjän Itämeren laivaston komentajasta muistitiedon, jonka mukaan tämä olisi ehkä paennut v 1914 Ruotsiin. Tieto on osoittautunut kuitenkin erheelliseksi. Seuraavassa esitetään eräiden kirjellisten lähteiden perusteella amiraali v Essenin elämänvaiheet. Tiedot on hyväntahtoisesti koonnut Sotatieteellisen Keskus-kirjaston hoitaja maisteri Y Aav. Ne perustuvat v 1915 Pietarissa ilmestyneeseen Schipkovin elämäkertateokseen sekä v 1957 ilmestyneeseen Neuvostoliiton Isoon tietosanakirjaan.

Amiraali Nikolai Otonpoika v Essen syntyi Pietarissa tl. 12. 1860 valtiosihteeri O W v Essenin poikana. Suku kuului Baltian saksalaiseen aatelistöön. Tuleva amiraali päätti v 1880 Pietarissa merisotakoulun ja suoritti vv 1892—96 lisäksi Nikolain Meriakademian tykistöluokan palvelun sen jälkeen tykistöupseerina Kaukoidässä. Vv 1900—1902 hän toimi raivaajan päällikkönä Väli-merellä, jonka jälkeen sai siirron takaisin Tyynen-meren eskaaderiin, tällä kertaa risteilijä Novikin päälliköksi.

Amiraali v Essen osallistui Venäjän—Japanin sotaan kunnostautuen erityisesti Port Arthurin puolustuksessa. Hänet palkittiin Yrjön ristillä ja ylennettiin 1. luokan kapteeniksi. Sodan jälkeen hän palasi takaisin Venäjälle palvelen vv 1906—1908 risteilijälaiivueen komentajana sekä vv 1908—1915 Itämeren laivaston komentajana. Vv 1914—1915 Itämeren laivasto aiheutti hänen johdolla saksalaisille 80 sota- ja kauppa-aluksen tappiot.

Amiraali v Essen kuoli 7. 5. 1915 vilustuttuaan sotaretkellä merellä. Hänet haudattiin 9. 5. Pietarissa suurin sotilaallisin juhlallisuuksin. Ruumis siirrettiin Novodevitsin luostariin.

Edeällä olevan perusteella voidaan todeta erheelliseksi vahtimestari Kytösen muistitieto amiraalin pakenemisesta Ruotsiin, samoin kuin epäily mereenheittämisestäkin. Amiraali N O von Essen sukujuuristaan huolimatta piti loppuun saakka kerran keisarille vannomansa uskollisuudenvalan.

Fredrik Suuri oli tarkastamassa muuatta rykmenttiään.

*— Miehistöönnehan kuuluu sekä luterilaisia että kato-
lisiä, sanoi hän eräälle luutnantille. Montako luterilaista
ja katolilaista on komppaniassanne?*

— Jokseenkin täsmälleen yhtä paljon molempia, sire.

— Ah, mihin uskontokuntaan te itse kuulutte?

*— Teidän majesteettinne, minä uskon vankasti siihen,
että minusta tulee kapteeni!*

*— Se olkoon teille sallittu, luutnantti. Mutta älkää
yrittäkökään kääntää muita uskoonne!*

AMERIKKALAINEN KUVAUS SUOMESTA

Päivälehtien palstoilla näkee usein eri asian-
tuntijoiden lausuntoja suomalaisten heikosta tie-
dotustoiminnasta maan rajojen ulkopuolella. Ilmei-
sesti ainakin englanninkielisissä maissa tunnetaan
maatamme kohtaan mielenkiintoa, mitä oma tie-
dotustoimintamme ei riitä tyydyttämään, koska
Yhdysvalloissa on kaupallisessa mielessä ilmesty-
nyt kirja¹⁾, mikä käsittelee Suomen historian "vai-
keita kausia".

Esipuheen mukaan hakee kirjoittaja kirjassaan
vastausta kysymykseen: "Miksi Suomi ei ole satel-
liitti?" Kirjoittaja on ollut Suomessa kaksi ja
puoli vuotta, minä aikana hänellä on ollut erin-
omainen tilaisuus sekä ruotsinkieltä että ns keit-
tiösuomea taitavana perehtyä maamme historiaan
aina sen viime tapahtumiin saakka ja hakea vas-
tausta esittämäänsä kysymykseen. Esipuheessa hän
kertoo myös syyn, mikä on saanut hänet kirjoit-
tamaan kirjansa. Hän näet toivoo, että kirja olisi
omiaan palauttamaan läntisissä maissa talvisodan
aikaisen myötätunnon ja ymmärtämyksen Suomea
kohtaan.

Käsiteltyyn aiheeseen on syvennytty perusteel-
lisesti. Sen ensimmäisessä luvussa selostetaan 29
taskukokoisella sivulla asiallisesti maamme histo-
riaa aina maan asuttamisesta talvisotaan asti. Sel-
laiset otsikot kuin Suomen Suurherttuakunta, Suo-
men ensimmäinen poliittinen murha (Bobrikovin
murha), Suomi saavuttaa itsenäisyyden, Vapaus-
sota ja Piirteitä Vapaussodan Johtajasta, kuvaa-
vat luvun sisältöä. Kerronta on välitöntä ja sitä
värittävät useat pikku tarinat. Tässä yhteydessä
tulkoon kerrotuksi vain tarina Marsalkasta ja
hänen lähetistään Fromista. Marsalkka oli anta-
nut kampansa lähetilleen puhdistettavaksi. Kam-
paa palautettaessa syntyi seuraava keskustelu.

F: Niin, kun puhdistin sitä kampa, siitä puto-
sivat kaikki piikit. Lisäksi se oli aivan liian
kehno Marsalkan kammaksi. Ostin uuden,
jonka pitäisi olla ainakin yhtä hyvä kuin
entinen.

M: Kyllä, uskon niin olevan, mutta erona on
vain se, että vanhan kammun olin saanut
lahjaksi Tibetissä ja se oli ollut käytössä jo
nelisenkymmentä vuotta.

Kirjan toinen luku käsittelee 52 sivulla aikaa
talvisodasta Suomen sodan 1941—45 loppuun.
Kerronta on nytkin asiallista. Lyhyin mutta mie-
lenkiintoisin kuvauksin tekijä on onnistunut tuo-
maan esiin tämän ajanjakson ominaispiirteet. Lu-
kijalle selvitetään sotilaallisten tapahtumien lisäksi
mielenkiintoisia yksityiskohtia ajan tapahtumista
ja henkilöistä. Sellaiset luvun kappaleet kuin En-
simmäinen totaalinen sota, Talvisodan sotatoimet,
Talvisodan diplomatia, Väli rauhan aika, Jatkosota,
Tie rauhaan, "Pikku" Hakalan partio jne kuvaa-
vat aihepiiriä. Useilla kirjeiden käänöksillä on
pyrityt tavoittamaan sotien ajan suomalaisen "si-
sin". Poika Tuomisen kirje kollegalleen, reservin
upseerin kirje kotiin, sotilaiden kiitoskirjeet lah-
japaketeista ym tuovat läpileikkauksena esiin eri
yhteiskuntaportaiden ja aatesuuntien ajatustavan
ja uhrimielen.

Suomalaista sotilasta kuvataan hyvin lämpi-
mästi. Seuraava kirjan kasku Talvisodan ajalta
tulkoon tässäkin kerrotuksi, koska sillä on pyrityt
selvittämään suomalaisen sotilaan rauhallisuutta ja
itsenäistä toimintaa.

Pekka: Katsohan, ne hyökkäävät.

Paavo: (tupakkaansa poltellen) Niin aina!

Pekka: (nousee suksilleen) Kuulehan, sinulla
on siinä tumpissasi vielä joitakin sauhuja jäljellä,
jää sinä tähän siksi aikaa kun käyn motittamassa
ne.

Tämän tarinan jälkeen kirjailija tosin toteaa, että
suomalaisen rintamasotilaan huumorissa on paljon
ironiaa, aliarviointia, mutta että sillä kuitenkin oli
olennainen osa jokapäiväisessä rintamaelämässä.

Toisen luvun viimeisessä kappaleessa selostetaan
mm Pariisin rauhansopimuksen Suomelle antamat
suuret velvoitteet sopimusta edeltävine vaiheineen.
Siinä kerrotaan mm miten itse Stalin teki yhdellä
lauseella Kannaksella hyökkäävien joukkojensa
komentajalle selväksi syyn painopisteen siirtymi-
seen Kannakselta Berlinin suuntaan. Perustelu
kuului lyhykäisyydessään: Berlin on suurempi
kaupunki kuin Helsinki.

Kirjan kolmas luku kertoo "Vaaran Vuosien"
ajasta kaikkine vaikeuksineen. Siirtolaisten asut-
taminen, Suomen sisäiset levottomuudet ja puo-
lueettomuuden valinta saavat kukin oman kuvauk-
sensa. Luvun viimeisessä kappaleessa kerrotaan
mm miten tehtiin tyhjäksi kommunistien vallan-
kaappausyritys v 1948.

¹⁾ Austin Goodrich: Study in SISU, Finland's Fight
for Independence; Ballantine Books, Inc., New York
1960; 144 sivua, 185 mk

Kirjan neljännessä ja samalla viidennessä luvussa käsitellään syitä miten Suomi joutui v 1959 vaikeuksiin ja miten tästä kylmästä kaudesta selvitettiin. Luvun ensimmäisessä kappaleessa kuvataan maamme talouselämän rakennetta aina metsätöissä käyvästä pienviljelijästä suurteollisuuteen, suureen työttömyyteen ja suuriin ikäluokkiin saakka. Tästä kappaleesta selviää täysin asiaa tuntemattomallekin miten erikoislaatuinen ja idän sekä lännen kaupasta riippuva on maamme teollisuus. Kirjoittaja toteaaakin maamme talouselämän olevan kuin nopeasti kasvava lapsi kureliiveissä. Suomen sisäpoliittinen elämä ja poliittiset voimasuhteet saavat omassa luvussaan hyvin seikkaperäisen ja mm selviin numerotietoihin pohjautuvan kuvauksensa. Kirjan viimeinen kappale käsittelee v 1958 hallituskriisiä syineen ja seurauksineen.

Kaiken selostamansa jälkeen kirjoittaja kysyy kuinka vapaa Suomi on ja toteaa, että kysymykseen on liian vaikea vastata, koska se koskee neljää miljoonaa läntisen kulttuurialueen perukoilla elävää suomalaista, joista n 25000 saa toimeentulonsa idän kaupasta. Vapautta rajoittavina tekijöinä kirjoittaja näkee mm idän kaupan ja valtiosopimukset Neuvostoliiton kanssa. Vastapainoksi hän asettaa suomalaisten suuren vapaudenrakkauden ja toteaa, että vapaudestaan suomalaiset eivät luovu vähällä.

Kirjan runsaat asiatiedot perustuvat yleisesti hyväksytyihin ja asiallisiin historiankirjoihin, muistelmateoksiin, lehtiläusuntoihin jne, joten niiden oikeellisuus on ilmeinen. Lähdeoteoksia on mai-

nittu asiatietojen esittämisen yhteydessä. Useiden suomalaisten antama apu lienee ollut kirjan syntymiselle ratkaiseva, kun ottaa huomioon laajan aihepiirin Pähkinäsaaren rauhasta presidentti Kekkonen Leningradin matkaan ja Väinikki Stoolin tarinoista Lauri Hyvämäen Vaaran Vuosiin.

Useat kirjassa esitetyt tiedot ovat keski-ään saavuttaneille ja maamme viime vaiheet myötäeläneille tuttuja, mutta näille kirja onkin mitä parhain englannin kielen opiskelun lukukirja. Sanasto kertaantuu ja tunnettujen asioiden käsittely vähentää sanakirjan käyttöä. Nuoremmalle polvelle maamme kriisiajat, viimeisetkin, tuntuvat olevan melko vieraita. Kielikerhojen ja oppikoulujen yläluokkien toisen vieraan kielen lukukirjana SISU perehdyttää lukijansa kielen lisäksi myös maamme vaikeisiin aikoihin. Kirjan lauseet ovat toisinaan hieman pitkiä, mutta "oma asia" auttaa paljon ymmärtämisessä.

Study in SISU sopii myös jokaisen ulkolaisia vieraita vastaanottavan kodin kirjastoon. Sen avulla voi antaa englannin kieltä taitavalle vieraalleen vähällä vaivalla kuvan maamme vaiheista, sen talouselämästä, sisäpolitiikasta, sodista jne. Kirja antaa runsaasti keskustelun aiheita ja saa vieraat ymmärtämään omalaatuisen asemamme idän ja lännen välillä, mistä kirjan kaksi kartta-piirrosta antavat valaisevan kuvan.

Kirja on "satu rohkeudesta ja ihanteellisuudesta demokratian itäisellä laitamalla", hyvä kirja Suomen kansasta niin hyveineen kuin puutteineenkin.

ROR

Kaskuja

Vanhan RT 2:n sotaharjoituksista

Eräissä taisteluharjoituksissa Koivistolla kapteeni Naparia erotuomarit ahdistelivat kovasti erilaisilla tilanteilla. Vähän väliä tuli tiedotuksia: "Vihollinen nousut mihin", "Yksi tykki räjähtänyt", "Kasarmi saanut täysosuman" jne. Kapteeni Napari oli jo nukkumassa, kun eräs tykkimies tuli hätäisenä ilmoittamaan: "Sauna palaa." Kapteenin mitta oli kuitenkin silloin jo kukkuroiltaan ja suutuksissaan hän tiuskaisi: "Antaa perhanan palaa." — Sauna paloi myös.

Hyvät tuntomerkit

Kapteeni Napari oli Saarenpään patterin päällikkönä ja nuorempana upseerina oli vänrikki Helminen. Tuli korkeita herroja tarkastukselle. Alokasrivejä tarkastaessaan kyselee tarkastaja näiden tietoja. Eräältä alokkaalta kysytään, tunteeo hän arvomerkit. Tämä ei oikein tunnu tietävän. Tarkastaja kysäisee: "No, mistäs te tunnette patterinne päällikön?" Jo kirkastui miehelle ja hän vastasi: "Hällä on syytä nenän päässä." Vastaus huvittaa tarkastajaa ja hän tiedustaa alokkaalta: "No, mistäs te tunnette joukkueen johtajan?" Taas oli vastaus valmiina: "Hällä on väävät säätet ja nahkaset housunpersaukset."

Tilanteeseen sopivaa lukemista

Kesällä 1931 keskusteli kapteeni Koljonen Mantsissa tykkiharjoitusten tauon aikana patterinsa nuorempien upseerien kanssa. Heinäkuun helle on kuumimmillaan, luonto on täydessä vehreydessä ja linnut laulelevat ympärillä. Tällöin tulee rouva Koljonen siihen sanoen: "Kuule Arvi. Minä lähdän tuonne rannalle ottamaan auringonkylpyjä. Anna minulle joku kaunis kirja luetavaksi." Tähän Koljonen, rikkoen tunnelman ja luonnon rauhan: "Ota se Berliinin pyöveli eli mies ilman päätä. Se on vähän perhanan hyvä kirja."

Luutnantti Käyhkö sai määrärahat kasarmien katon korjaukseen

Luutnantti Käyhkö oli Kilpisaaren patterin päällikkönä pyytännyt useampaan kertaan kasarmien katon korjaukseen, mutta turhaan, sillä määrärahoja ei löytynyt tarkoitukseen. Tuli sitten eräänä päivänä saarelle puolustusministeriön edustajia tarkastuskäynnille. Luutnantti Käyhkö otti katonkorjausasian esille ja esitti tarkastajille: "Katto pitäis saaha korjattua, ettei minun tärteä pittää miehiä satteenvarjon alla yötä."

Määrärahat saatiin katon korjaukseen.

SOTAISIA, ISÄNMAALLISIA JA VALLANKUMOUKSELLISIA SÄVELMIÄ

Ihmiskunnan historiassa on aina ollut ja tulee ilmeisesti aina olemaan kansojen välisiä sotaisia yhteenottoja. Musiikki— kielenä, jota kaikki kansat ymmärtävät — on tavallisesti liittynyt aivan rauhanomaisiin ja jopa alunpitäen kinkollisiin ja uskonnollisiin harrastuksiin. Mutta silti se on myöskin saanut tarvittaessa säveltäjänsä tarttumaan nuottipiirtimeen, milloin on ollut kysymyksessä sotaisen kiihoittavan sävelmän luominen. Pakinani tarkoituksena onkin valottaa joitakin sotiin ja vallankumouksiin liittyviä sävelmiä eri maista.

Kun Amerikan neekerijoukot 1700- ja 1800-luvulla vähitellen omaksuivat kristinuskon, saivat heidän lapsellisessa mielikuvituksessaan aivan oman versionsa raamatun monet kertomukset ja tapahumat. Näihin kertomuksiin he pian synnyntäisesti musikaalisina liittivät omat melodiansa ja rytminsä. Täten saivat alkunsa tunnetut negro spiritualsit eli neekerien hengelliset sävelmät. Eräs tunnetuimpia näistä on "Josua fit the battle of Jericho" eli "Joosua voitti Jerikon taistelun", joka erittäin rytmikkäänä hyvin kuvaa Jerikon taistelua ja sitä pasuunamusiikkia, joka sai kaupungin muurit sortumaan. Mutta ottakaamme ajassa aimo harppaus eteenpäin ja tarkastelkaamme joitakin historiallisesti läheisempiä aiheeseen liittyviä sävelmiä. Tällöin tulee aivan etsimättä mieleen Ranskan kansallislaulu "Marseljeesi".

Lons de Saunierin kaupungissa Ranskassa syntyi toukokuun 5. p:nä 1760 asianajaja de Lisle'n perheeseen poikalapsi, joka sai kasteessa nimet Claude Joseph Rouget. Hän sai sotilaskasvatuksen ja hänestä tuli normaalissa järjestyksessä upseeri. Hänen lempiharrastuksenaan oli runoilu ja musiikki. Hänen nimensä jäi historian lehdille — ei upseeriansioittensa vuoksi — vaan "Marseljeesin" tekijänä.

Kuten tiedämme, eli Ranska vv 1789—93 suuren vallankumouksen aikaa, jolloin koko maa oli kuohuksissa, suurten vallankumouksellisten aatteiden pyörteissä. Tämän sisäisen kuohunnan lisäksi julisti Ranska vielä huhtikuussa 1792 sodan Itävallalle ja Preussille. Pari päivää sodanjulistuksen jälkeen istui silloinen Strasbourgin varuskunnan kapteeni Rouget de Lisle iltaa, ehkäpä viinilasien ääressä, tulisen isänmaanystävän, pormestari Dietrichin kotona. Tällöin oli tullut puheeksi se seikka, että ranskalaiset sotilaat tarvitsivat jonkun uuden laulun, joka innostaisi heitä taisteluun. Kapteeni de Lisle tarttui silloin kynään ja sävelsi uuden laulun sanoineen päivineen tuos-

sa tuokiassa. Vähän ajan kuluttua hän sen myös ensimmäisen kerran lauloi hämmästyneille ja ihastuneille kuulijoilleen.

de Lisle omisti laulun marsalkka Lucknerille, ja sen nimenä oli ensiksi "Reinin armeijan sotaulu". Laulu tuli pian yleisesti tunnetuksi Strasbourgissa, mistä se nopeasti levisi muualle Ranskaan. Erityisesti Marseillen sotilaat ihastuivat siihen ja lauloivat laulua marssiessaan kesäkuussa 1792 Pariisiin. Siitä lähtien laulua nimitettiin "Marseljeesiksi". Traagillisena piirteenä mainittakoon, että laulun varsinainen "isä", pormestari Dietrich joutui vallankumouksen pyörteissä giljotiiniin alle kansalaisten laulaessa hänen kuollessaan "Marseljeesia". Säveltäjä de Lisle oli hänkin — pormestarin hyvänä ystävänä vähällä joutua saman kohtalon omaksi. Huolimatta selvistä rojalistisista mielipiteistään unohtivat bourbonit hänet tyystin päästyään Napoleonin jälkeen valtaan. Vasta heinäkuun vallankumouksen jälkeen v. 1830 hänelle myönnettiin eläke, joka lienee ollut kuitenkin aivan riittämätön, koskapa tiedetään säveltäjän eläneen viimeiset elinvuotensa täysin kansalaisten ja tuttavien armoilla. "Marseljeesi" julistettiin Ranskan kansallislauluksi v. 1879. On mielenkiintoista havaita, että saksalainen säveltäjä Robert Schumann käyttää laulun teemaa melkein sellaisenaan tunnetussa yksinlaulusaan "Kaksi krenatööriä".

Puolalainen säveltäjä Frederic Chopin oli suuri pianomusiikin kehittäjä, jonka sävellykset kuuluvat tänäkin päivänä jokaisen konsertoivan pianistin ohjelmistoon. Marraskuun 1. p:nä v. 1830 pitivät Chopinin puolalaiset ystävät Wieniin matkustavalle säveltäjä-pianistille läksiäisjuhlan, jossa he lahjoittivat hänelle muistoksi Puolan mulalla täytetyn hopeamaljan. "Minne tahansa menet, älä milloinkaan unohda synnyinmaatasi", he olivat hänelle sanoneet. Wieniin saavuttuaan hän sai muutaman viikon kuluttua kuulla vallankumouksen puhjennun Puolassa. Heinäkuussa seuraavana vuonna kuuli hän konserttimatkalla ollessaan Varsovan joutuneen venäläisten käsiin. Koettaessa löytää ilmaisua kiintymykselleen ja tunteilleen hän sävelsi pianokappaleen, joka pian tuli tunnetuksi kautta maailman "Vallankumousety-dinä".

"Internationalen" eli "kansainvälisen" säveltäjä oli vaatimaton ranskalainen työläinen Pierre Degeyter Flanderista. Hän syntyi v. 1848 uuden vallankumouksellisen nousun kynnyksellä ja muutti jo pienenä vanhempiensa mukana asumaan

Lillen kaupunkiin. Jo mieheksi vartuttuaan joutui sävellystä harrastaneen Degeyterin käsiin kerran Eugene Pottierin runokokoelma "Vallankumouksellisia lauluja", joiden joukossa oli myös "Kansainvälinen". Runoilija Pottier oli ollut kuten Degeyterkin puutyöläinen ja osallistunut jo v 1848 vallankumoustaisteluihin Pariisin kommuunin barrikaadeilla. V 1888 sävelsi Degeyter runon, ja "Kansainvälinen" esitettiin ensimmäisen kerran Lillen työläisten vaatimattomassa juhlassa. Pian sitä laulettiin kaikissa työläisten kokouksissa ja mm Ranskan vanhan työväenpuolueen kongressissa, missä ulkomaiset edustajat hämmästyivät laulun tenhoavaa vaikutusta. Se käännettiin pian useille vieraille kielille.

Venäjälle levisi laulu vuosisatamme alussa, missä se aluksi tsaarin hallituksen toimesta kiellettiin. Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen jälkeen siitä tuli Neuvostoliiton kansallishymni, jona se oli vuoteen 1944 saakka, jolloin uudeksi kansallishymniksi tuli kaunis A l e x a n d r o v i n sävellys. "Kansainvälinen" on ollut sen jälkeen Neuvostoliiton kommunistisen puolueen hymninä.

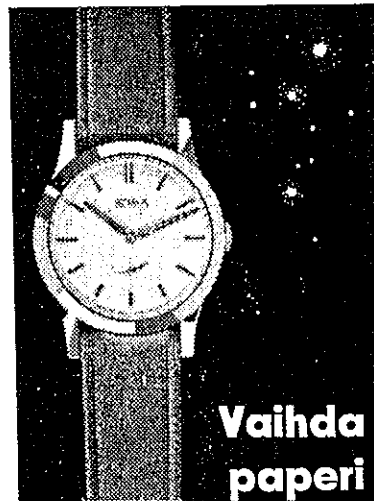
Kansallissosialistisen puolueen päästyä valtaan Saksassa v 1933 tuli vanhan "Deutschland, Deutschland über alles"-laulun rinnalle tasavertaisena kansallislauluna "Horst Wessel-lied". Saman niminen laulun sanojen sepittäjä oli syntynyt v 1907 ja liittynyt jo v 1926 natsipuolueeseen. Puolue kuvasi hänet idealistiseksi ylioppilaaksi, vaikka hän oli ammatiltaan oikeastaan parittaja ja eli yhdessä prostituoidun naisen kanssa. Hän sattui kerran kirjoittamaan pienen runon Goebbelsein "Der Angriff"-lehteen. Tämä runo osui prikulleen eräiseen kommunistien suosimaan säveleeseen, ja näin oli "Horst Wessel-laulu" syntynyt. Horst Wessel sai itse surmansa v 1930 katutappelussa kommunistien kanssa ja haudattiin komeasti puolueen kustannuksella. Tällöin laulettiin myös ensimmäisen kerran julkisesti hänen nimissään oleva laulu. Laulun virrenomainen sävy on erittäin tehokas ja se tuli pian kuulumaan kaikissa natsijärjestelmän juhlissa ja kokouksissa. Kolmannessa valtakunnassa säilytti "Horst Wessel-lied" asemansa sen viimeisiin päiviin asti.

Yhdysvaltain kansallislauluna on ollut v:sta 1931 lähtien "Tähtilippu" (The star-spangled banner). Tämän laulun teksti syntyi erikoisissa olosuhteissa. Sanat siihen kirjoitti baltimorelainen lakimies Francis Scott Key v 1814. Englantilaiset suorittivat silloin hyökkäyksen Fort Mac Henryn linnoitusta vastaan. Key seurasi vankina englantilaisen sotalaivan kannella hyökkäystä vuorokauden ajan. Kun Amerikan lippu vielä aamunkoitteessa liehui linnoituksen päällä, tuli hän kovin liikutetuksi ja samassa sai "Tähtilippu" tekstiasunsa. Itse sävelmä on luultavasti peräisin v:lta 1771, ja se on englantilaisen John Stafford Smithin juomalaulu "To Anacreon in heaven", joka aikoinaan oli kovin suosittu.

Omista suosituista sotilasmarsseistamme tulee mieleen ehkä ensimmäisenä Jean Sibeliuksen säveltämä "Jääkärimarssi". Silläkin on oma erikoinen "syntyhistoriansa". Kun jääkärit olivat v 1917 Libaussa, joutuivat he jonkun ajan odottamaan melkein pä toimittomina. Tällöin syntyi heidän keskuudessaan ajatus kirjoituskilpailun järjestämiseksi tarkoituksena saada sopiva teksti uutta jääkärimarssia varten. Kilpailun voitti "Hilfsgruppenführer" Heikki N u r m i o. Kai D o n n e r toimitti sitten syksyllä -17 tekstin Tukholman kautta Sibeliuksen sävellettäväksi. Kerotaan, että Sibelius sävelsi marssin istuessaan junassa matkalla Helsingistä Järvenpäähän.

Valmis marssisävellys tuli sitten takaisin Libaahun, missä se ensimmäisen kerran esitettiin eräissä illanistujaisissa pianosoolona. Tämä jäikin sitten sävellyksen ainoaksi esitykseksi Saksan maaperällä. Sodan päätyttyä se vasta tuli tunnetuksi Suomessa ja oli pian kaikkien isänmaallisten juhlien musikaalisena sytyttävänä kohokohtana.

Koskapa nämä sotaisat, isänmaalliset ja vallankumoukselliset sävelmät ovat musiikilliselta rakenteeltaan yksinkertaisia, ei ole ihme, että ne välittömästi tapaavat vähemmänkin musikaalisen kuulijan. Kaikkialla ne tekevät yksilöön voimakkaan vaikutuksen, koska niihin liittyy myös usein kuulijan suhteen omakohtaisia, kipeitäkin muistoja. Tässäkin suhteessa pitää paikkansa se vanha kalevalainen totuus, että "soitto on suruista tehty, murehista muovaeltu".

**Vaihda
paperi**

STIMA-kelloon

**— KELLOLLA NYT
1 VUODEN TAKUU**

**Tarkemmat tiedot paperin
vastaanottoilikkeistä.**

Uufispaloja

USA:n ydinaseet Euroopassa

USA:n puolustusvoimat esittelivät jokin aika sitten NATO:n sotilasedustajille Euroopassa olevien maavoimiensa ydinasekalustoa. Palveluskäytössä olevana esiteltiin seuraavat aseet:

- "Redstone" ja "Corporal" ohjukset, joista edellisen kantama on 324 km ja jälkimmäisen 130 km,
- 280 mm kanuuna, jonka kantama on n 30 km,
- "Honest John" ja "Lacrosse" ohjukset, joiden kantama on n 30 km,
- 203 mm haupitsi, jonka kantama on 17 km.

Näistä edelliset on tarkoitettu armeijakunnan tykistöille ja jälkimmäiset divisioonalle. Em lisäksi esiteltiin "Nike-Ajax" ja "Nike-Hercules" it-ohjukset. Edellisen kantama on 40 km ja jälkimmäisen 160 km. Sitä voidaan käyttää myös maamaaleja vastaan.

Kaikki nämä aseet miehistöineen pidetään jatkuvassa taisteluvälmiudessa.

Itä-Saksan kansanarmeijan aseistus

Kuluvan vuoden alussa on Itä-Saksalle luovutettu runsaasti nykyaikaista taisteluvälineistöä. Se lienee saanut mm 500 uutta tykkiä ja sen moottoroidut divisioonat on äskettäin varustettu panssaroiduilla miehistönkuljetusajoneuvoilla. Ilmavoimille on luovutettu kaikkein uudenaikaisimpia Mig-hävittäjiä. -

Uusi panssarivaunutyyppi

Englannissa kokeillaan parhaillaan "Chieftain" merkistä uutta panssarivaunua, jolla aikanaan tultaneen korvaamaan nykyinen "Centurion" kalusto. Uudesta vaunusta on annettu julkisuuteen seuraavia tietoja

- ajaja toimii makuuasennossa, joten vaunu on pysytty saamaan varsin matalaksi,
- vaunussa on 700 hevosvoiman moottori, joka voi käyttää kaikenlaista polttoainetta dieselöljystä aina lentokonebensiniin saakka,
- toimintasäde on lisäytynyt em moottorin ansiosta n 60 %:lla, polttoaineen tarpeen myös vähentyessä voidaan hyötykuormaa (atarvikkeita) lisätä,
- vaunun paino on 45 tn ja sen pääaseena on 120 mm kanuuna.

Puolustusbudjetit

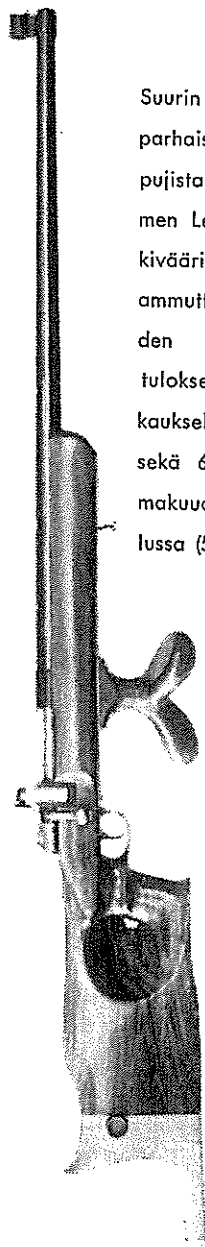
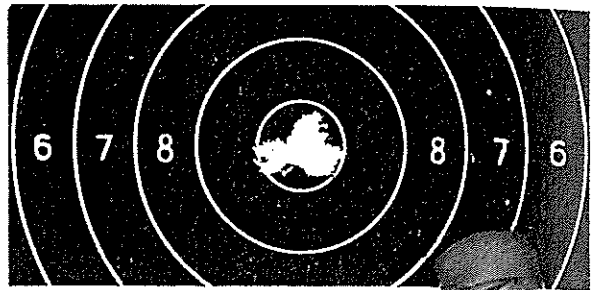
Presidentti Kennedy on esittänyt kongressin hyväksyttäväksi 1. 7. 61 alkavaksi varainhoitokaudeksi 14016 miljardia Smk suuruisen puolustusmäärärahan. Tämä on n 600 miljardia enemmän kuin mitä Eisenhower oli esittänyt ennen eroaan. Nykyiseen määrärahaan verrattuna on lisäys 896 miljardia.

Englannin hallitus aikoo käyttää puolustusmenoihin ensi vuonna 1489 miljardia Smk vastaavan summan eli yli 23 miljardia enemmän kuin kuluvana vuonna.

Länsi-Saksa on varannut vastaavaan tarkoitukseen Suomen rahassa 907,2 miljardia. Ensi vuonna on tarkoitus lisätä puolustusmenoja 160 miljardilla.

Vertailun vuoksi palautettakoon mieleen, että Suomessa on 9 P:lle varattu vuodeksi 1961 16,5 miljardia mk.

Tällainen on SUOMEN LEIJONAN jälki

Suurin osa maamme parhaista kivääriampujista käyttää Suomen Leijona-pienoiskivääriä. Leijonalla ammuttiin mm. vuoden 1960 kärkitulokset 3x40 laukauksella (1148 uSE) sekä 60 laukauksen makuuasentokilpailussa (590).

Pikku-Leijona

Verraton kilpailuase nuorelle polvelle. Kaikki tarkkuuskivääriin ominaisuudet.

VALMET

Valmet Oy — Tourulan Tehdas, Jyväskylä
Myynti: Kaivokatu 10, Helsinki

Pöytäkirja Kadettikunta ry:n vuosikokouksesta Kadettikou-
lussa 17. 3. 1961 alkaen klo 14.00. Läsnä oli 71 ja valtakirjoilla
edustettuna 1132 eli yhteensä 1203 jäsentä.

Kokouksen puheenjohtajana toimi kenrm O Seeve, vara-
puheenjohtajina kenrl E W Kukkonen ja kenrm L Soti-
saari, sihteerinä maj R Ojanperä sekä pöytäkirjanpiti-
jinä kaplt B Ryynänen ja ylil J Heino.

1. §

Vuosikokous alkoi Kadettikoulun
lipun sisään tuonnilla Helsingin
varuskuntasoihtokunnan soittaessa
"Ateenalaisten laulua".

Eversti J Jarkan pitämän ru-
kousaktin jälkeen lippu poistui.

Tämän jälkeen Kadettikunnan
puheenjohtaja lausui avaussanat
toivottaen kutsuvieraat ja vuosi-
kokouksen osanottajat tervetulleik-
si ja mainitsi mm, että Kadettikun-
nan juhlavuosi olisi nähtävä järjes-
töllisenä kohokohtana, jona yhteis-
hengen tulisi kasvaa ja lujittua.

Tavanmukaiset sähkötervehdyk-
set lähetettiin

- Tasavallan Presidentille,
- Puolustusministeri Leo Häp-
pölälle,
- Jalkaväenkenraali S Simeliuk-
selle,
- Kenraalitar Anni Waldenille ja
- Everstinrouva Helvi Nurmiolle.

Kadettikunnan sihteeri ilmoitti,
että Kultaiseen Kirjaan
on merkitty seuraavat kenraalit:

- Kopra, T T ylennetty ken-
raalimajuriksi 23. 3. 1959
- Pietarinen, A ylennetty
kenraalimajuriksi 28. 12. 1959
- Peura, E W ylennetty ken-
raalimajuriksi 28. 12. 1959

Tämän jälkeen puheenjohtaja ja-
koi Kadettikunnan ansiomerkit seu-
raaville upseereille

- kenrm evp E G W Ehrn-
rooth N:o 14
- ev evp L I Harvila N:o 15
- ev evp Y S Hautala N:o 16
- kom evp A S Kivikuru
N:o 17
- evl evp N M Nevasaari
N:o 18
- maj evp E A Rosenquist
N:o 19

— maj A T Haapaniemi
N:o 20

Kadettikunnan varapuheenjohta-
ja, ev M Sisto, jakoi Kadetti-
kunnan levykkeet seuraaville up-
seereille

- evl A E Ahola
- evl evp G G Cederqvist
- maj evp T U Erwe
- evl M S Hautala
- evl K A T Helasterä
- evl evp O O Lehtosuo
- maj evp A A V Lundström
- maj evp P A Ojanperä
- maj evp K W Palmroth
- ev evp V V O Pesonius
- maj U O Salminen
- kenrm F O Seeve
- evl Å G Winqvist

Kenraali Hannes Ignatiuksen Ka-
dettisäätiön myöntämät palkinnot
jakoi kenrl Kai Savonjousi
seuraaville upseereille

- evl M Santavuori, 250.000:—
kirjasta "Summa", jonka ovat
kirjoittaneet Jaakko Hakala ja
Martti Santavuori
- kenrm Yrjö Hanste, 30.000:—
kirjasta "Upseerien Ampumayh-
distys 1920—1960"
- maj Erkki Porola, 150.000:—
kirjasta "Englantilais-suomalai-
nen suomalais-englantilainen so-
tilaslyhennesanasto"
- evl Joppe Karhunen, 75.000
mk kirjasta "Salasanomia ja nei-
likoita"
- ev K J Mikola, 50.000:— eri
painoksena julkaistusta kirjoj-
tuksesta "Reserviupseerikoulutus
Suomessa"
- kaptil L Koho ja J Valta-
nen, 200.000:— tutkimustyöstä
"Henkinen maanpuolustus ja
puolustusvoimien vastuu ja rau-
hanajan mahdollisuudet sen lu-
jittamiseksi"

— kapt N Lappalainen, 50.000
mk apuraha tutkimustyön "Suo-
malaiset soturit vierailta taiste-
luketillä" täydentämiseksi ja
saattamiseksi julkaisukelpoiseen
asuun

— kapt E Soininen, 50.000:—
apuraha Lapin olosuhteissa suo-
ritettavaa puolustustaktiikkaa
koskevan tutkimustyön loppuun
saattamiseksi

Tämän jälkeen varuskuntasoihto-
kunta soitti marssin.

Sitten seurasi ev V Rommin
pitämä Kadettikunnan lipun nau-
lauspuhe.

Naulauksen suorittivat:

- Jvkenr Heinrichs Kadetti-
kunnan kunniajäsen
- Rouva Maunula Lahjoittajien
edustaja
- Rouva Rommi Lahjoittajien
edustaja
- Rouva Reunala Lahjoittajien
edustaja
- Evl Gröning Kadettikunnan
entinen puheenjohtaja
- Ev Tähtinen Kadettikunnan
entinen puheenjohtaja
- Kenrl Savonjousi Kadetti-
kunnan entinen puheenjohtaja
- Kenrm Huhtala Kadettikun-
nan entinen puheenjohtaja
- Ev Vähätupa Kadettikunnan
entinen puheenjohtaja
- Kenrm Arimo Kadettikunnan
entinen puheenjohtaja
- Kenrm Valkama Kadettikun-
nan ansiomerkin saaneiden edus-
taja
- Kenrl Kukkonen Kadettikun-
nan valtuuskunnan edustaja
- Ins von Schantz Suomen Ka-
dettiklubin puheenjohtaja ja upsee-
rijärjestöjen vanhin edustaja
- Kenrm Seeve Kadettikunnan
puheenjohtaja

Lipun naulaamisen tapahduttua kenrm Seeve esitti kiitokset nau-laajille sekä kaikille lipun aikaan-saajille.

Tilaisuus päättyi varuskuntasoit-tokunnan soittamaan "Ateenalais-ten lauluun".

Siirryttiin kahvitauolle, jonka aikana esitettiin seuraavat terveh-dykset

- Kadettikunnan kunniajäsen jv kenr E H e i n r i c h s esitti oman henkilökohtaisen tervehdyksensä
- 1. kadkurssin tervehdyksen esitti kenrm Y V a l k a m a, joka samalla lahjoitti Kadettikoululle tait Aug Tuhkan maalaaman tau-lun Talvisodan Taipaleen maas-tosta.
- Evl G R a m s a y lahjoitti Ka-dettikoululle isoisänsä, Haminan kadetin, takin 1840-luvulta.
- AKAVAn tervehdyksen esitti prof K a j a n o j a
- Aliupseeriliiton tervehdyksen esitti yliv J u n t t i l a, joka samalla lahjoitti Kadettikunnalle Aliupseeriliiton pienoিসstandaa-rin.
- Ellääk-upsyhdn tervehdyksen esitti eläökkapt V a r i s
- Ins-upsyhdistyksen tervehdyksen esitti inskomkapt K a r e o j a
- Jääkäriliiton tervehdyksen esitti evl A n t t i l a
- II ryhmän upseerien tervehdyk-sen esitti kapt T ö y r y l ä
- Maasotakoulun Upseeriyhdistyk-sen tervehdyksen esitti maj T e r h o
- Rajavartioston tervehdyksen esit-ti maj S i h v o
- Reservin Aliupseerien Liiton ter-vehdyksen esitti ylik K a r a j a
- Sotainvalidien Veljesliiton ter-vehdyksen esitti maist K o s u - n e n
- Sotilaskotiliiton tervehdyksen esitti rouva B r o t h e r u s
- Suomen Lääkintäupseeriliiton tervehdyksen esitti lääkapt C a r p e n
- Suomen Sotatieteellisen seuran tervehdyksen esitti kenrl K u k - k o n e n
- Suomen Reserviupseeriliiton ter-vehdyksen esitti maj N y b o m
- Upseeriliiton tervehdyksen esitti kenrm A r i m o
- Suomen Kadettiklubin terveh-dyksen esitti maj S o m m a r

— Oy Länsi-Savon Kirjapainon ter-vehdyksen esitti toimitjoht P a - s a n e n, joka samalla ojensi 45.000 markan shekin nuorten upseerien kirjallisen työn tuke-miseksi

Sähkeonnittelun olivat lähettä-neet Upseerit evp ry, ev L y y t i - n e n ja Viipurin upseerikokelas-kurssilaiset 1918—1919, evl S e l i n - h e i m o.

Kenrm Seeve vastasi tervehdyk-siin.

2. §

Varsinaisen vuosikokouksen avasi Kadettikunnan puheenjohtaja kenrm O S e e v e.

3. §

Kokous todettiin sääntöjen mu-kaisesti kokoonkutsutuksi ja pää-tösvaltaiseksi.

4. §

Kokouksen varapuheenjohtajiksi valittiin kenrl E W K u k k o n e n ja kenrm L S o t i s a a r i, sihtee-reiksi maj P O j a n p e r ä, kaptl B R y n ä n e n ja ylil J H e i n o, pöytäkirjan tarkastajiksi kom J P i r h o n e n ja evl P R a u t i a i - n e n sekä äänten laskijoiksi evl E K o r p i k o s k i, maj P O P a r - v i a i n e n ja maj K H o l m a.

5. §

Kadettikunnan sääntöjen 4. §:n nojalla valittiin Kadettikunnan kunniajäseneksi kenraaliluutnantti evp K a i S a v o n j o u s i.

Kenrl Savonjousi noudettiin ko-koussaliin. Puheenjohtaja ilmoitti hänelle vuosikokouksen yksimiel-i-sen päätöksen pyytäen häntä vas-taanottamaan tämän kunniatehtä-vän. Kenrl Savonjousi kiitti osak-seen tulleesta kunnianosoituksesta ja otti vastaan puheenjohtajalta kunniajäsenyyttä koskevan adres-sin.

Kiitossanoissaan kenrl Savonjousi sanoi politisoitumisen muodostuvan vaaraksi puolustuslaitoksen yhte-näisyydelle ja sen vuoksi sitä on kaikoin keinoin vastustettava. Oikea henki on asetettava materialistisen elämänmuodon edelle.

6. §

Käsiteltiin vuosikertomus toimin-tavuodelta 1960. Valtuuskunnan jä-senen ev H a u t a l a n esityksestä hyväksyi vuosikokous vuosikerto-muksen.

7. §

Maj P O j a n p e r ä luki tilintar-kastajien poissa ollessa Kadettikun-nan ja Kylkiraudan tilintarkastus-kertomukset.

8. §

Kenrl K u k k o s e n toimiessa puheenjohtajana myönsi vuosiko-kous yksimielisesti hallitukselle tili- ja vastuuvapauden toimintavuodel-ta 1960.

9. §

Kapt K o h o luki toimintasuunni-telmaehdotuksen vuodeksi 1961, jon-ka valtuuskunta oli jo kokoukses-saan käsitellyt ja hyväksynyt. Vuo-sikokous hyväksyi toimintasuunni-telman (Liite 2) keskusteluitta sel-laisenaan.

10. §

Ev V ä h ä t u p a selosti hallituk-sen laatimaa talousarviota vuodelle 1961 ja esitti sen hyväksyttäväksi. Kokous hyväksyi talousarvion (Liite 3).

Samalla hyväksyttiin jäsenmak-suksi edelleen 500 mk vuodessa ja liittymismaksuksi hyväksyttiin 1.000 mk, josta Kadettikunnalle tulee 500 mk ja Suomen Marsalkka Manner-heimin Kadettisäätiölle toinen 500 mk. Koska liittymismaksu makse-taan vuoden lopussa, niin jäsen-maksu katsotaan samalla vuoden 1962 jäsenmaksuksi ja säätiölahjoi-tuksen antaneet nauttivat säätiön suomia etuja vuoden 1962 loppuun saakka.

Todettiin, että Kenraali Hannes Ignatiuksen Kadettisäätiö on luopu-nut tähänastisesta liittymismaksun osuudestaan, joka oli mk 250:—.

11. §

Edellisessä vuosikokouksessa 19. 3. 1960 Oulun kadettipiirin aloit-teesta teki hallitus esityksen Ka-dettikunnan sääntöjen 12. §:n muu-ttamiseksi niin, että mainitun pykä-län 2. momentin viimeinen lause: "Kadettikunnan puheenjohtaja toi-mii vuosikokouksen puheenjohtaja-na, ellei käsiteltävän asian luonne toisin vaadi" poistetaan ja 3. mo-mentin alku:

"Vuosikokouksessa

1) valitaan kokoukselle kaksi va-rapuheenjohtajaa, sihteerä ja pöytäkirjan tarkastajaa." muutetaan näin kuuluvaksi:

"Vuosikokouksessa

1) valitaan kokoukselle puheenjohtajat, kaksi sihteeria sekä kaksi pöytäkirjan tarkastajaa;"

Vuosikokous hyväksyi 19. 3. 1960 yksimielisesti hallituksen ehdotuksen.

Nyt esitti puheenjohtaja, että edellä mainittu sääntöjen muutos-ehdotus hyväksyttäisiin Kadettikunnan sääntöjen 20. §:n edellyttämällä tavalla lopullisesti tässä toisessa kokouksessa.

Vuosikokous hyväksyi yksimielisesti hallituksen ehdotuksen.

Kadettikunnan sihteeri velvoitettiin hoitamaan muutoksesta aiheutuvat toimenpiteet.

12. §

Suoritettiin Kadettikunnan toimihenkilöiden vaalit.

Kadettikunnan valtuuskunnan tekemä esitys hallituksen kokoonpanoksi hyväksyttiin yksimielisesti. Valituiksi tulivat seuraavat upseerit:

Puheenjohtajaksi: kenrm O Seeve; varapuheenjohtajaksi: ev M Sisto; jäseniksi: evl evp U S Haah-ti, kom evp A Kivikuru, maj A Sihvo, maj M Uotinen, maj I Tiainen, kapt evp U Silventoinen, kapt L Koho ja kapt N Lappalainen.

Tilintarkastajiksi valittiin: evl A E Ahola, evl U K Lehtonen, evl P K Heino, varalle maj K K Mäntylä ja maj A Salovaara.

Kadettikunnan valtuuskuntaan tulivat seuraavat upseerit:

Helsingissä olevat: kenrl E W Kukkonen, kenrm evp G Ehrnrooth, ev J O Valtonen, ev S Liikkanen, maj evp E A Rosenquist, maj A Haapaniemi, kapt J Valtanen, kapt evp L Reunala.

Maaseutujäsenet: ev L Könönen, ev V Vähätupa, ev evp Y Hautala, ev evp V Rommi, evl E Setälä, evl N Väänänen ja evl evp M Neva-saari.

13. §

Käsiteltiin kadettiipiirien aloitteet. Keski-Suomen kadettiipiiri

Olisi harkittava yhtenäistä menettelytapaa puolustuslaitoksesta vakinaisesta palveluksesta eläkkeelle siirtyvää upseeria muistettaessa.

Vastaus (maj Haapaniemi):

Keski-Suomen piiri on lähettänyt seuraavan aloitteen:

Esitetään, että Kadettikunta ja Upseeriliitto harkitsisivat missä muodossa puolustuslaitoksesta vakinaisesta palveluksesta eläkkeelle siirtyvää upseeria muistettaisiin hänen erotessaan palveluksesta.

Upseerin suoritettua vakinaisessa palveluksessa 20—30 v ja sen jälkeen siirtyessä eläkkeelle riippuu hänen erouhiansa ja lahjansa siitä joukosta missä hän viimeksi palvelee. Näin ollen tilaisuuden järjestämismahdollisuudet ovat vaihtelevat. Onhan suurilla joukoilla ja esikunnilla aivan erilaiset mahdollisuudet kuin muutamaa upseeria käsittävällä joukolla, laitoksella ja esikunnalla. Jotta tässä mielessä eroavat olisivat samanarvoisia, esitetään Kadettikunnalle ja Upseeriliitolle, että ne harkitsisivat asiaa ja tekisivät esitykset edelleen niille johtoportaille ja elimille, joille se katsoo olevan aihetta. Yhteistoiminta Aliupseeriliiton kanssa voisi olla myös mahdollista.

Sama aloite on tullut myös Upseeriliitolle.

On luonnollista, että aloitteessa mainittuja lähtöjuhlia enempää kuin lähtölahjojakaan ei saada yhtäläisiksi, sillä olosuhteet varuskunnissa ovat tässä mielessä hyvin erilaiset ja lisäksi tilaisuuteen vaikuttavat mm ao lähtijän henkilökohtaiset ominaisuudet, virka-asema, palvelusvuodet yms. Jotakin yhtenäistä niihin kuitenkin olisi mahdollista saada tietyn yleisen, jokaiselle lähtijälle annettavan muistolahjan muodossa. Se voisi olla esim jonkinlainen puolustuslaitosta symbolisoiva levyke varustettuna saajan nimellä ja kirjoituksin "Upseeritovereilta". Vaatimattomankin sellaisen aikaansaaminen kysyy kuitenkin varoja ja vuosittain niitä jouduttaisiin valmistuttamaan 100...150 kpl.

Koska kysymys on ennen kaikkea taloudellista laatua, hallitus jättääkin vuosikokouksen päätettäväksi, olisiko ryhdyttävä toimenpiteisiin yhtenäisen, vaikkapa vaatimattomankin erojaislahjan aikaansaamiseksi vakinaisesta palveluksesta eroavalle upseerille ja tulisiko sen olla sellainen, että sitä voitaisiin käyttää kyseiseen tarkoitukseen

myös muun päällystön ja alipäällystön keskuudessa, jolloin asia olisi lähinnä Upseeriliiton hoidettava. Kadettikunnan hallitus suosittelee näin tehtäväksi.

Vastaus tyydytti kokousta.

Utin kadettiipiiri

Piiri ehdottaa, että Utin kadettiipiiri lakkautettaisiin ja sen jäsenet liitettäisiin Kouvolan kadettiipiiriin.

Vastaus (maj Haapaniemi):

Tämän vuoden kuluessa tulee Karjalan Lennoston pääosa siirtymään Utista Rissalaan. Siirron jälkeen jäänee Uttiin enää vajaa 10 upseeria lennoston upseerien pääosan toimiessa Rissalassa ja asuessa ilmeisestikin Kuopiossa. Tämän lennoston siirron johdosta Utin piiri on esittänyt lakkauttamistaan ja että Rissalaan palvelukseen siirtyvät saisivat liittyä Kuopion piiriin.

Hallitus yhtyy esitykseen ja jättää vuosikokouksen päätettäväksi piiriin muuttamisen siten, että Utin piiri lakkautetaan.

Utin kadettiipiiri päätettiin lakkauttaa.

14. §

Puheenjohtaja julisti vuosikokouksen päättyneeksi ja kiitti osanottajia asiallisesta asioiden käsittelystä.

15. §

Ev Rommi kiitti puheenjohtajaa ja hallitusta hyvin valmistellusta kokouksesta, joka oli sujunut miellyttävästi yksimielisyyden merkeissä.

16. §

Kokous päättyi klo 16.55.

Vuosikokouksen puolesta

Kadettikunnan puheenjohtaja
merk OLAVI SEEVE
Kenraalimajuri

Sihteeri
P Ojanperä
Majuri

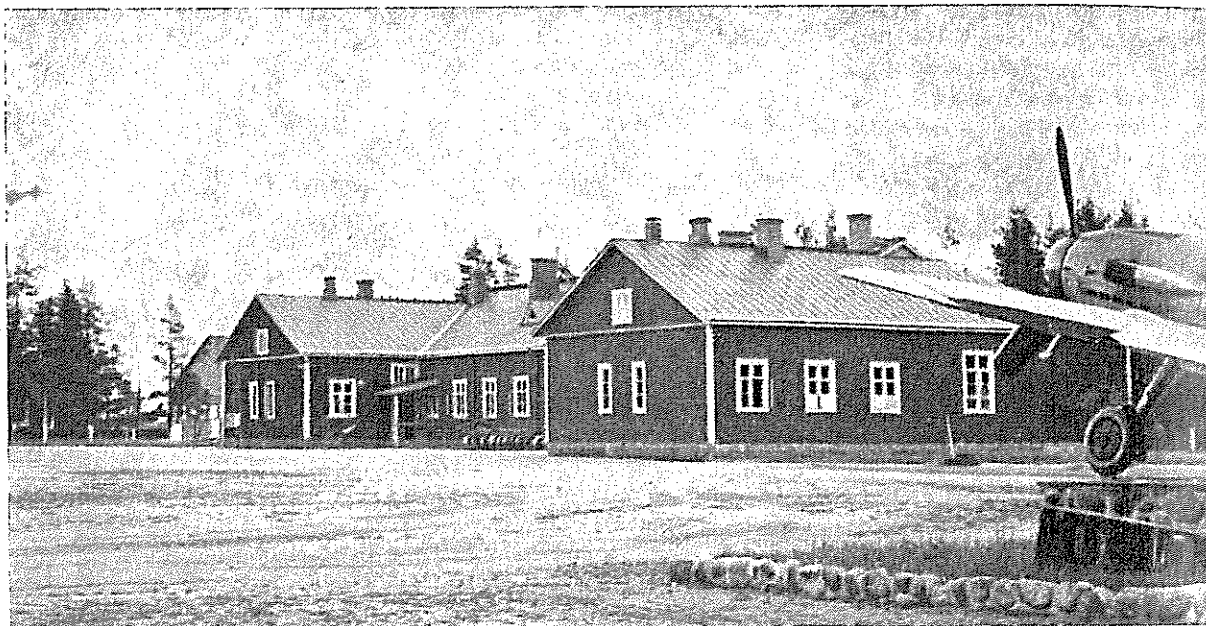
Vuosikokouksen valitsemina pöytäkirjan tarkastajina olemme tarkastaneet tämän pöytäkirjan ja todenneet sen vastaavan kokouksen kulkua.

J. Pirhonen

Komentaja

P Rautiainen
Everstiluutnantti

UTTI, HÄVITTÄJÄILMAILUN KEHTO SUOMESSA, SIIRTYY HISTORIAAN

Nämä kasarmit tuntee moni Utissa palvellut. Kuvassa näkyy esikuntakomppanian asuinrakennus ja oikealla Messerschmitt hävittäjän nokka. Tämä kone on nostettu jalustalle muistopatsaaksi symbolisoimaan "Utin henkeä".

Maanantaina, maaliskuun 6. päivänä, kokoontuivat Karjalan Lennostossa palvelevat luultavasti viimeisen kerran yhteisesti viettämään aselajinsa vuosipäivää Uttiin. Yli neljäkymmentä vuotta kestänyt suomalaisten hävittäjälentäjien koulutus Utissa päättyy nyt, ja koulutus keskitetään Hävittäjälaivue 31:n puitteissa Rissalaan lähelle Kuopiota, jossa on ajanmukainen asfalttikiitorata. Utin hiekkakentälle jää lentotoimintaa jatkamaan kuljetuslentue raskaine koneineen, jonka lisäksi siellä aloittanee toimintansa myös laskuvarjojääkärikoulu.

Utin henkilöstö ja jo Rissalaan siirtyneen laivueen edustajat kokoontuivat ilmavoimien vuosipäivänä Utin harjoituskentälle paraatia ja kenttäjumalanpalvelusta varten, taustanaan muistomerkiksi pystytetty sodanaikainen Messerschmitt hävittäjä. Paraatijoukkoja komenti KarLston esikuntapäällikkö, joka ilmoitti joukot lennon komentajalle, everstiluutnantti L Pekurille, ensimmäiselle suomalaiselle "äänivallin murtajalle" ja Harmon patsaan haltijalle. Puheessaan joukoille evl Pekuri muistutti siitä hävittäjähengestä, joka

sai ihmeitä aikaan sodan päivinä taisteltaessa ylivoimaista vihollista vastaan. Tämä "Utin henki" velvoitti sen aikaisia hävittäjälentäjiä, se velvoittaa nykyistä "Ilveslaivuetta" Rissalassa, ja se velvoittaa Uttiin jääviä kuljetuslentäjiä ja laskuvarjojääkäreitä ponnistelemaan epäitsekäästi yhteisen isänmaamme parhaaksi. Kenttäjumalanpalveluksen piti lennon pastori, sotilaspastori U Hattala, jonka puhe henki isänmaallisuutta ja aitoa Kalevalahenkeä. Paraatitilaisuuden jälkeen oli varusmiehille järjestetty kahvit lennon ruokalaan. Tilaisuuteen ottivat osaa lennon komentaja sekä esikuntakomppanian kouluttajat. Komppanian päällikkö, ylil K Hämäläinen puhui varusmiehille päivän merkityksestä ja Suomen ilmavoimien synnystä. Illalla kokoontui varuskunnan henkilöstö upseerikerholle iltajuhlaan, jota kunnioittivat läsnäolollaan useat entiset Utin komentajat ja sodanaikaiset hävittäjälentäjät. Tilaisuudessa nähtiin mm eversti L Bremer, evl A Bremer, evl E Heiniä, majurit M Linkola ja P E Sovelius — kaikki tunnettuja hävittäjäpionereja.

Kurssien kuulumisia

13. Kadettikurssi vietti 30-vuotisjuhlaansa kaaderihengen merkeissä Hotelli Helsingin juhlahuoneistossa 19. 3. 1961 kurssikokouksineen ja päivällisin rouvineen. Kunniavierana oli kenrl A Blick rouvineen. Mielenterveys oli hyvä, koska leikki-verisyys oli vielä tallella. Kuvassa istumassa vas Kalle Härkönen, Ville Holmela, Mauri Sikio, Aatos Maunula, Olavi Seeve, Eino Tirronen, Sven Blomqvist, 2:nen rivi: Eino A Carlsson, Pentti Turpeinen, Tauno Vasamies, Väinö Kannas, Lauri Toiviainen, Väinö Hahtela, Keijo Korjula, Hugo Niemi, 3:s rivi: Kalle Kepsu, Allan Harne, Harry Andersson ja Kalle Martiala

Kadettikunnan 40-vuotisjuhlallisuuksien yhteydessä kokoontui 18. Kadettikurssi myös omien 25-vuotismuistojensa merkeissä. Kadettikunnan järjestämiin tilaisuuksiin kurssi osallistui nais- ja mieslukuisesti. Lisäksi 18. Kadettikurssi sunnuntaina 19. p:nä maaliskuuta 1961 suoritti kunniakäynnin Kadettikoulun sankaritaululle ja piti juhlakokouksensa Santahaminan up-seerikerholla. Ylläolevassa kuvassa henkilöt vasemmalla: maj ja rva Airo, evl Malmari, maj Heinonen, rva Malmari, evl ja rva Kosi, kenrm Järventaus, rouvat Pönkänen, Järventaus, Karu ja Tukiainen, maj Karu, rva Sirola, evl Pönkänen ja takana evl Rautiainen, rvat Rautiainen ja Sävy, maj Vuorinen, rva Punnonen, evl Sävy ja maj Punnonen.

25. Kadettikurssi valokuvattuna Kadettikoululla 20-vuotisjuhlan yhteydessä 7. 1. 61.

25. Kadettikurssi vietti 7. 1. 1961 kurssinsa alkamisen — kurssin, joka Kadettikoulun nykyisen johtajan ev M Siston sanojen mukaan ei ole vielääkään päättynyt — 20-vuotisjuhlaa.

Ohjelmasta mainittakoon: Käynti sankariristillä, Suomen Marsalkan ja kurssin kadettiväepe-

lin kapteeni R Pajanon haudalla. Kunnianosoitus Kadettikoululla Sankariaulassa, missä majuri E Savola piti puheen kaatuneille kurssiveljille. Juhlalounas Kadettikoulun ruokalassa. Kiertokäynti entisissä tuvissa, sauna ja uintia. Iltajuhla Hotelli Seurahuoneessa naisineen.

KYLKIRAUTA

Kadettikunta ry:n jäsenlehti

Päätoimittaja: evl E Korpikoski, PEjärj-os,
puh 625801/2231

Toimitusneuvosto:

evl E Korpikoski (phj), maj:t S Heinonkoski
ja P Ojanperä, kapt:t J Valtanen, L Koho,
N Lappalainen ja ylil U Ryönänkoski

Toimitus:

— kapteeni N Lappalainen, PEjärj-os, 625801/2286
— majuri P Ojanperä, Fredrikink 16 A, 625801/
2177.

Ilmoitukset:

— T:mi Helka Maula
— ilmoituspäällikkö S Sivula, Uudenmaank 23 A 7,
Helsinki, puh 35872

Taloudenhoito:

rouva Irja Wonkka, Liisank 1, Helsinki,
12681/333

POSTISIIRTOTILI 30 909

Sisällysluettelo

	Sivu
Kadettikunnan toimintasuunnitelma	4
Uusi kunniajäsen	5
Valtiotieteen maisteri Yrjö Silo: Tampere uusien konkeakoulukaupunkimme	7
In Memoriam	9
Jälkikatsaus Kadettikunnan 40-vuotisjuhlalli- suuksiin	10
Kyyrön kahakka	22
Maanpuolustustilaisuuksia nuorisolle	24
Amir H O v Essen	25
Amerikkalainen kuvaus Suomesta	26
Maist Viljo Immonen: Sotaisia isänmaallisia ja vallankumouksellisia sävelmiä	28
Uutispaloja	30
Vuosikokouspöytäkirja	31
Kapt B Sjögren: Utti, hävittäjäilmailun kehto Suomessa, siirtyy historiaan	34
Kurssien kuulumisia	35

Valtion Viljavarasto

Helsinki, Stenbäckinkatu 26
Postilokero 227, puhelin 413400

Varastot:

Helsinki	puh. 33340
Impivaara (Seinäjäki)	" 21517
Koria	" 152
Kuopio	" 13772
Loimaa	" 2320
Naantali	" 53201
Riste (Kokemäki)	" 62094
Seinäjäki	" 21475
Turenki	" 82215
Turku	" 14954
Vainikkala	" 51
Ylivieska	" 72

Valmistamme virkapuvut allamainituilla erikoishinnoilla ainoastaan,

KADETEILLE

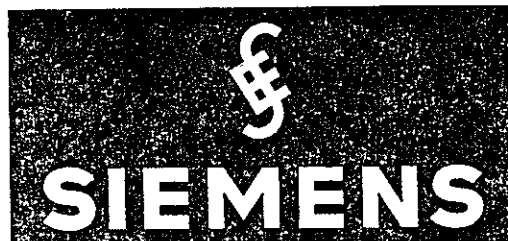
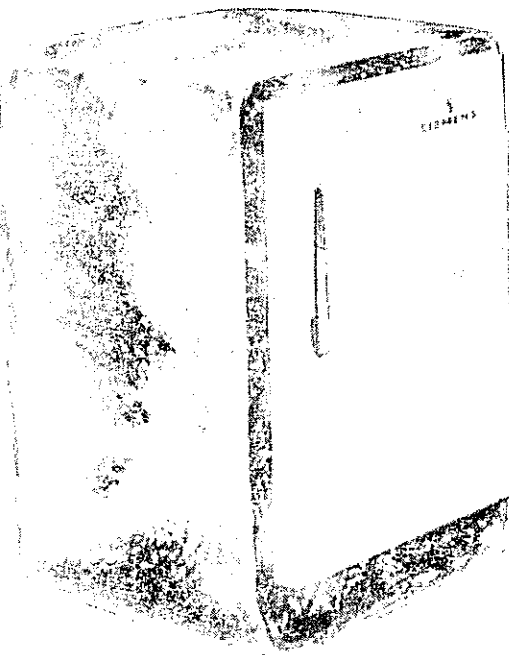
- 1) a. Varuskuntapuku m/58 Klingendahl-teht. korkealuokkaisesta Terylenistä
I lk:n tilauksena 21.500:—
Mittatilauksena 19.500:—
- b. Varuskuntapuku m/58 Klingendahl-teht. parhaasta villakankaasta
I lk:n tilauksena 21.000:—
Mittatilauksena 19.000:—
- c. Varuskuntapuku m/58 englantilaisesta laatuluokan villakankaasta
I lk:n tilauksena 23.500:—
Mittatilauksena 21.500:—
- 2) a. Päällystakki m/57 Klingendahl-teht. parhaasta manttelikankaasta
I lk:n tilauksena 26.300:—
- b. Päällystakki m/57 Klingendahl-teht. n:o 1 diagonaalista (tulee erittäin kevyt)
I lk:n tilauksena 26.000:—
- c. Upseerin ragloja valmiina varastossa
Littoisten Terylenistä 13.715:—
I lk:n tilaukseen tulee 3 sovitusia ja mittatilaukseen 2 sovitusia työnalla.

Työnlaatu ja sopivaisuus taataan.

Siviili- ja Virkapukimo N. HÄKKINEN

Pikku-Roobertinkatu 5 puh. 66 55 77 Helsinki

kylmä — kylmempi — kylmin

JÄLLEEN SUOMESSA

80 litraa
absorptiojääkaappi
hinta 44.000:—

115 litraa
kompressorijääkaappi
hinta 59.500:—

145 litraa
kompressorijääkaappi
hinta 66.500:—

kaikissa kaapeissa on työpöytä

SIEMENS-ELECTROGERATE AKTIENGESELLSCHAFT
Maahantuoja

SIEMENS SÄHKÖ OY